

סופהקוץ

מעריב

ה' בטבת, תשמ"ז 9.1.1987

שערוריית
ארוסט יפת,
האיש שהלך
עם הבוק

ממשלת התקציב,
המושמצים של
המדינה

איציק אבורי,
ילד בחבית שמוח

בנימין זיגל,
שטח פרטי

איתמר ארבר חזר
לבקבוק

סידור השקעות
סידור לימודים
לגמול ילדו איתמן

דניאלה בריאה בגוף בריא...

גבינה 5%
יוגורט

סידור לימודים

גלי מציגה: דור חדש של נעליים מעור כפפואמיחי

FLIGHT גלויים ולקסיים, ובעליל צבעים
נעלי FLIGHT מוצעות נג' לגברים, לנשים
ולילדים. נעליים גבוהות וחזקות ב-6 גוונים
מרהיבים: לבן, שחור, ורוד, אדום, כחול ואפור.

וגלויים נעלי מיוחדת במינה, רכה, ארונית, קלילה,
בעלת טעמה וריפ
FLIGHT הנלכת עם רפוח:
ה-FLIGHT נעליה מעור טפוח מיוחד, המצטיין במיחות,
חזק ורכות וצאת דופן. זהו העור מתענש נעליה כפפוח
חשבונית. התוצאה: הרגל נחה בתוך הנעל.
FLIGHT הנלכת עם אוויר:
הבס-FLIGHT יש בה נעליה חריד אוויר המועדים
לאוויר לריס את העל. התוצאה: הרגל אינה מיעה גם
בפעילות סמוכה.
FLIGHT הנלכת עם טעמה:
ה-FLIGHT, בוריה היסב, עם מליה מיוחדת עם יד
אחידה סוכים בשוק, ללא חפצים מיוחדים, ובמכו
מעור צידיאל לכה הרגל. התוצאה: ה-FLIGHT תמאית
לפעילות ספורט ברת קלה, וזדליכה, ומסוגלת למאמץ
קשה ורצוף.

FLIGHT
הנעל המרחפת

גלי מציגה

גלויים (לובשנים) זולת גלויים, גלויים

טעם חדש לאפיה! אופנהיימר שוקולד צ'יפס

סוף סוף עוגות
ועוגיות נפלאות
ממש כמו
באמריקה.

אופנהיימר שוקולד צ'יפס, היום גרגרי שוקולד אמיתי בסעם מריר מתוק, המשמשים לאפית עוגות ועוגיות, כתוספת לגלידות ולעוד אין סוף מתכונים כדי הדמיון הטובה. דברי מאפה עם שוקולד צ'יפס משאירים טעם נפלא בפה שלא מהעולם הזה! האפיה עם שוקולד צ'יפס קלה ונוחה - מסת חוריהו עוגיות ושוקולד צ'יפס, הינן המאפה הביתי הנפוץ ביותר באמריקה. האורחים ובעיקר הילדים ממש משתעשעים עליהם. גשי עכשו לסופרמרקס הקרוב לבייתך וקחי לך אופנהיימר שוקולד צ'יפס, ההצלחה מובטחת.

אופנהיימר
שוקולד צ'יפס
הלהיט
לאפיה ביתית.

הנה סוף העולם

סופהכוח

ח' בטבת, השמ"ז 9.1.1987
כל הכותות שמורות ל. מעריב

עורך: צבי לביא
עריכה: דיאלה בוקשטיין
עיצוב ועריכה גרפית: יורם נאמן
גרפיקה: נטע גרינשמן
מודעות: אורי דגן

קולאז' יקריי.

ביצאנו של מתול השדים סביב קיצוץ תקציב המדינה והחרב המתהפכת מעל מרזיח "ה" לבית, מרצה לבותרוח עשורוייה המנסיה האנרית - רבבות רולרים מרי תודש - שמקבל ארועי יפת הויר לשעבר של מועצת המנהלים של בנק לאומי. זה בוסף למיצוי המיליונים (ום נת בתישוב דולרי, אלא מה?) דבר והיפוכו ום האומיסיאם של שיטה. יעל מזמלמד, יאיר למיד, יעקב ארו ורור ליפקין תברו יחד לסיפור המותח את המוסף על פרשת יפת, האיש שהלך עם הבנק, ציר הסיפור: מי קיבל את ההחלטה האומללה, מה היה תהליך קבלתה, מי נושא באחריות. תמונה שמובירה את מכל הקומים. לא ראו, לא שמעו, לא ידעו, לא מדברים. מי שמדבר, עושה זאת בעילום שם. אבל המקורות אינם ווטרים. יודעים מה שהם אומרים, ולא מפי השמועה. יפת מרבר אך לא אומר כלום. אריה דולצין, נגיד הבנק, בשיחה עראשיתלעיתיה, לא מתחייב לקחת אחריות. רבר אחר הוא מוכן: לפתות את הסכם החשלושים למת לריון מתודט. לא מומלץ לקרוא את הסיפור בעמידה. גם מי שבדרך כלל לא ויש למיקיבוביים. בבה מנהלים בנק שודות אלה נכתבות לפני כעוסה של תהלת חכנק לריון כצעדי תגובה, וזבת הסערה הציבורית החובקת ימן ושמאל. בוק לאומי, בראי לבוקר, אינו בנק פרטי. שלושה רבעים משליטה בו נמצאת ביד ההסתדרות הציונית. בראשית ימי המדינה חנפיק את שטרי הבסף תחשונים לכל העם. עבשיו מניקים מיליוני רולרים למי שהוקע ברו"ת כייסקי באתר האחרים למחול מניח הבנקים. המניות שלא תחמוטטו כליל רק הורות לתמיכת ממשלת המניות שהוקמה עלידי ההסתדרות הציונית. נסגר המעגל.

שיגא מקל, בכבתת הצבע המרכזית, תושף את המעטת שבו מבשלים את תקציב המדינה. ירוקן קבוצתי של כלכלני אף התקציבים כאוצר. היריים שמאחורי הקול של משה וויס. דימוי ציבורי של נון או סבין קצבים, שכעיני עצמם נראים כמו בלבי שמירה, של קומה המריות. חבורת צעירים כשנות העשרים או ראשית השלושים שמקחת שבע עיניים על המשדרים שיוציאו את כספי התקציב ואף מרטה יותר מחוץ למסגרת שאושרה בחוק. לא חקים שם כיסותים. שרים וח"כים נוגמים בהם ומעליבים אותם בשם "צוצקים" האלה פחייקים אותם בגורם ולא מתרשמים מאיומים כמו התמוטטות תבטוחון/ שריות הבריאות/ תחונן או התרבות (מחק את המיתר). האידאל שלהם: לא לתוציא מרטה מהבסף הציבורי שלא לצורך. הם תושבים רק כלכלית, לא פוליטית. רואים רק את צדדי המדינה. האחרים רואים את צדדי עצמם. תוקעים להם מקלות בלנולים. מטרפדים יומות לקיצוץ בהוצאות ולתודלת חרבוטות. יעקב גדיש, הממונה לשעבר על התקציבים, אומר למקל: "וה עבודה פוימית. עוברים במולטימיד בניוטראלי". מתקשר טוב לשעוריה של יפת.

העזרת העזרת עזרת שביט,
מכה בע"מ 34-36, צילום: שמיראל חמני.

צוחק מי שצוחק ראשו

- 6 האיש שהלך עם הבנק
מאת יעל פרמלמד
- 10 ממשלת התקציב
מאת שרגא מקל
- 14 הטיפה האחרונה, שם זמני
מאת דבורה שפירא
- 19 מהפכן בבלוב
מאת תלמה אדמון
- 23 טיול "סופשבוע"
מאת נילי פרידלנד
- 24 ילד שמנת
מאת אבי מורגנשטרן
- 28 שטח פרטי עם בנימין זיוול
מאת נורית ברצקי
- 31 שימושים
מאת מירי עזיאל
- 34 בת של נוכר
מאת בילי מוסקונה-לרמן
- 37 לאכול בחוץ
מאת מאור
- 38 בין סינאד למדונה
שירות "גאמא"
- 42 חיים ואוהבים
מאת חמר אבידר
- 43 מטהאוז
מאת יגאל לב
- 43 הורוסקופ
- 44 "מעריב" למי 35 שנים
בעריכת גבריאל שטרסמן

האיש שהלך עם הבנק

האיש שהלך עם הבנק

בעצם אין מה לבוא בטענות לארנסט יפת. הוא ביקש והם נתנו, ללא חקירה או בריקה. אחרים בכלל לא שאלו והיום הם לא יודעים. ואף אחד מהם, מכל חברי הדירקטוריון, לא קם ואמר: ער כאן אתם מועלים בתפקידכם? הלאה שלושה אנשים, אחד מהם חבר קיבוץ, שאישורו ליו"ר בנק לאומי לשעבר פיצויים ופנסיה במיליוני דולרים, אשר מקורם בבסיס ציבורי. אנטומיה של החלטה אומללה.

מאת יעל פרמלמר

לפני כארבע שנים וימן אליו ארנסט יפת, או מנכ"ל בנק לאומי ויו"ר הדירקטוריון שלושה אנשים: יוסי פקר, מיכה אפרתי וישראל סחורי. יא"י בן 63, אמר לכל אחד כארבע עיניים. כהתאם לזווה שיש לי עם הבנק עלי לפרוש כעוד שנתיים, כיל 65. אני ארם בריא, כחוי במתני, יש לי יכולת מלאה לנהל את הבנק עד גיל שבעים לפחות. אני מבקש את אישורם לחדש לי את הזווה לחמש שנים נוספות.

יפת הבירוקרטיה של שלושת הנכבדים. לא היה לו כשכילו הפעם הראשונה שהוא נכחל את משרדו. שלושתם היו חברים בחדר המכרות של הבנק ובלי שום קשר לזווה המכרות של ההתנהלות. זהו גוף שנותנים חברי הדירקטוריון, הוא בעצם הידוע הציבורית של הדירקטוריון. במסגרתו הציבורית של הבנק נעשה כל מה שיש, החלל שדוער וזו היא שדוער ומקבע את שכרו של ארנסט יפת ושל עוד מספר בכירים בבנק.

יוסי פקר וישראל סחורי הם שתי רמות כוללות כוללות הישראליות. פקר, בעליה של פקרי פלדה, הכוללת היום ששה מפעלים עם מחזור שנתי של 45 מיליון דולר, הקים יחד עם אחר-עשר תעשיית את חברת התעשייה הכושלת "רנתי". מתור, הבעלים של חברת הביטוח "סד"י, שבין שאר תפקידיו הציבוריים היה יו"ר פעיל של הדירקטוריון בתעשייה האווירית ובבנק. פקר לפני כשלוש שנים מנהל את הבנק כהגיון, ליל 72. הוא היה מופעל מספר אחד של המפלגה הליברלית לכל תפקיד ציבורי כלכלי בכיר שהתקבל בבנק.

ומן קבר לאחר השוואת הברבור, התכנסו שלושת חברי הדירקטוריון לדון בבקשה שהוגשה בפניהם ישראל סחורי סכר. שיש לטוס לאשר את הבקשה. אחר, הבעל, יפת מכיל תועלת רבה לבנק. הוא אדם כריזמטי ואין ספק שהוא אדם שיכול לבצע את התפקיד כפי שהוא עושה ואח. כסוה מכר נס יד הדוער המכרות, יוסי פקר, מיכה אפרתי הסכים עם השניים רק תכלית שאחד התפקידים יילקח מיט - או המנכ"ל או יו"ר הדירקטוריון.

במסגרת הדין נכתב מוסקול, עליו ונחמיה השלישיה, האשר את הבקשה. באותה ישיבה גם נוסח שיטת מיסוך את עברותיהם בהתאם לחוק סכר היה לו ואשר נדון בו כל זכויותיו המוסליות, שיועקו לו בעת המיט.

היתה רק בעיה אחת, שכמוה של רכב עלתה לבנק לאומי הדבה מאד בקי. השלישה לא קרא את חזונו בו סחורי. יפת טיפס להם את חזונו, והם סברו ש-יפת לא ישקר אותם. אילו סיבות יש לו לעשות כן? כאן צריך לזכור, שכמו במקרים רבים שיוכח בהמשך, יש כמה גורמים. נדמה אחת טענת כוזבת: איש מחברי הדוער לא ראה את חזונו. נדמה אחרת טענת: חברי הדוער ראו את חזונו, אבל לא טרחו להעניק כפרסיו.

כשאמרם פרסיו, דוד אגן, אומרים כפי. לימים, כאשר פרש יפת מהבנק בעקבות דוח בייסטי, וכאשר הו"ד החדש אלי הורביץ ואיתו ערד אגנון נולדו, יוסי פקר ומיכה אפרתי, טרחו ככל זאת לדבר לפרסיו - הם הוכו בתרומה מרובה היה כפיצויים בקר המישה מיליון דולר. כאותו תווה הוכנס, כנראה, ליפת שכאם יאלץ לפרוש ממקורו לפני הזמן, מתחייב הבנק לשלם לו משכורת מלאה עד גיל שבעים. ומשכורת, במקרה של יפת, זה משכורת בסביבות מיליון דולר בשנה. המנסיה כהתאם נרק אל תשכחי שזה בדור, אומר בכדי בבנק.

או ראו אלו תיים קלים דוד לו למר יפת. הוא מבקש להאריך את הזווה לחמש שנים נוספות. אומרים לו חברי הדוער המכרות - כסוד. הוא אומר: אל תנעו כהמנסיה שיש לי עם הבנק, אומרים לה כסוד, וכן תכבדו מה אשר תחזו.

ההזווה מוכר כאופן כללי על תנאי העסקתי בבנק, עונה להם יפת.

אכן, הכל ממכר.

לך, חרע, אומרים היום הנוגעים בדבר, שהדברים וההחלטות של יפת עם הבנק, יעשו בטופו של רכב למיליוני דולרים. באמת לך חרע.

הוא לא מקביל לראות את חזונו, יש מי שאמר, שהיה נכבד כמנכ"ל.

ההחלטות וההחלטות שהועקו לארנסט יפת, חרע לשעבר של מועצת המנהלים של בנק לאומי, מוכרים את 1,000,000 שנות הנעלים שיקחו לאימפריה מרקוס, רעיונו של נשיא המיליונרים המודע בשלי המקרים והלבו כפי ציבור לאומיים המאבי ממון. תמרשקים בליים עכשיו בחזונו, מולחנים על מתחור. וזה מתחור. במגדליות.

בתליאבים, עובל כהן עושה.

ארנסט יפת לא חזו י"ר מועצת המנהלים של מוסד פסקי. בנק לאומי שיוך לאיגוד. 1982.

אחריהם מבנה התעשייה נמצאים בידו. חרע חתומים שבות היותו יו"ר של החתומות.

הצעתו הייתה - בידו בעלי מניח מקרב חציבור.

החצי הכבדי של החתומות החזיות בנק הוא ארנסט יפת. יו"ר תועלת תועלת. כאשר נהפשה ב"האד"ר" גרשה זמשהמרת. המוציאים המוסיה של ארנסט יפת. וואו דלציון חרע.

מן חזונו בשליחות חשפורה כעבודתו. כאשר העליו העיתונאי חולל שיעוריות ציבורית - הוא שרה כמיליונר.

באשיות חשבות שאלו אחו. שלמות, אם

דולציון: לא הייתי חייב לדעת. האחריות שלי מבלת

יוע מראש על נוכח משכורתו וחשבותיו של מה ארנסט יפת. דולציון. לא אבל זה היה שבר. גבול מיוע. לא ידעתי מהו חשבונו. אחרי שהוא יזם חרע, זה היה ממש מופע. חרע נדע לו רק יתקן שארנסט יפת המפסיד.

האם, כמנכ"ל הבנק, לא חייב עליך לדעת?

דולציון. לא הייתי חייב לדעת. מכיוון שאני לא נחלת את הבנק.

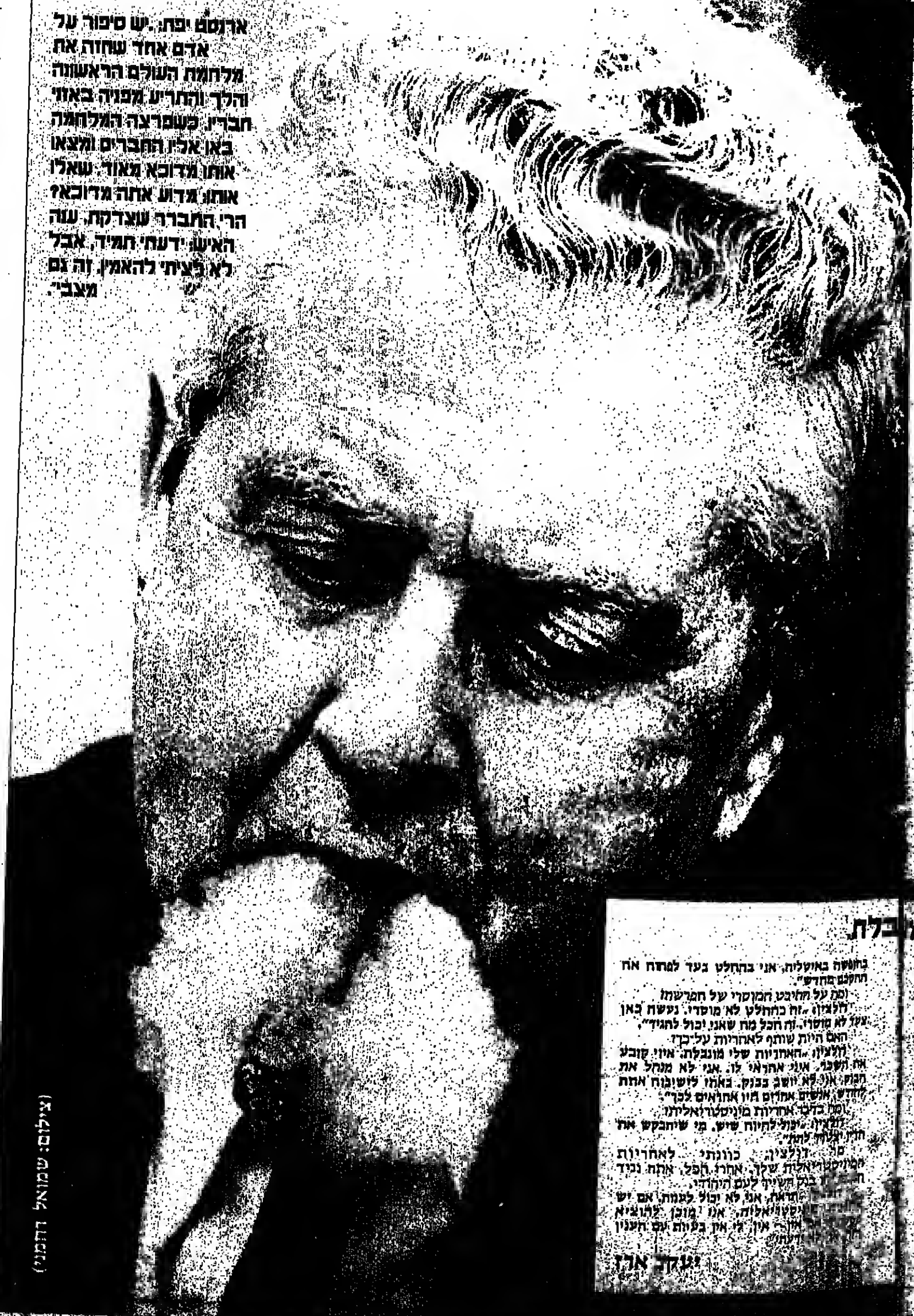
תאם, בשיבות הדירקטוריון, שבתם השתתפת לא נדו הענין ממיליון.

דולציון. בדרדדדדדדד לא דברו על תשכר קבעת. תוערת חמוכות. שים, אן שלוש חמוכות קבעו זאת.

בצר, ארנסט יפת על חרע. דולציון. קשה לי להגות חרע. דולציון. קשה לי להגות חרע. דולציון. קשה לי להגות חרע.

האם דגת עיכוכ. עם הו"ר חרע של מועצת המנהלים, אלי הורביץ, חרע אחת מחזונו לבצע את החשבונו עם ארנסט יפת.

דולציון. הייתי ליצור קשר עם אלי הורביץ. דולציון. לא הייתי ליצור קשר עם אלי הורביץ. דולציון. לא הייתי ליצור קשר עם אלי הורביץ.

ארנסט יפת. יש סיפור על אדם אחד שחזו את מלחמת העולם הראשונה והלך והתריע מפניה באוזן חבריו. כשפרצה המלחמה באו אליו החברים ומצאו אותו מדוכא מאוד. שאלו אותו מדוע אתה מדוכא? הרי החבר שחזקת. ענה האיש: ידעתי חמדי, אבל לא הצלחתי להאמין, זה גם מצבי.

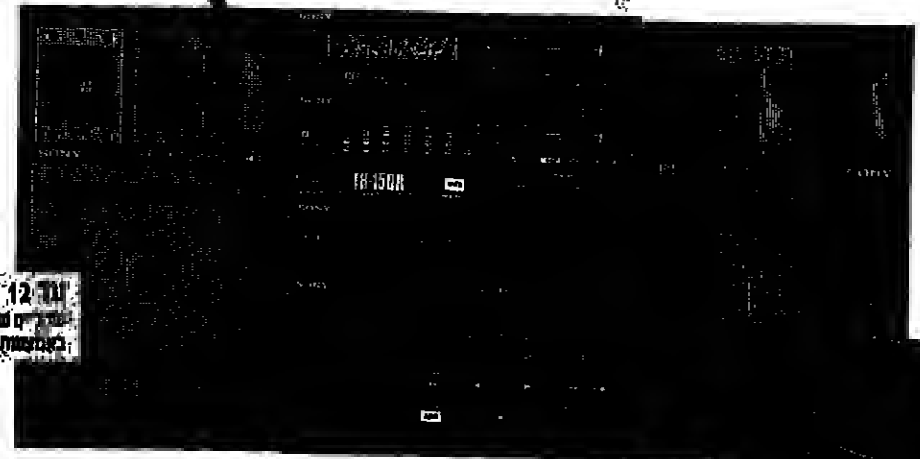
(צילום: שמואל דומני)

השילוב המושלם - שנושה את הקול

SONY מערכת FH קומפקט דיסק

הדושה את
המחיר החדש
המיוחד

- FH-160R - 320W
- FH-16 R - 300W
- FH-100W - 320W
- FH-55 W - 240W
- FH-77 - 320W
- FH-33 - 240W

SONY

ISFAR

העולם מתקדם מסוני לסוני.

מחורב יום מבית חורבנות רבה לבק, (צילום: שמואל דהמי)

אפרתי חבדו אמר לו, אהה תמים. (צילום: ישראל מלובי)

מקור: יגור המליונים מת שיגור. (צילום: ראובן קמטרו)

(המשך מהעמוד הקודם)
של מנהלי חבדו-ענק שהוא ראה עצמו כמקור שזה להם.
מחורב יומי פק, אנשי עסקים ואנשי העולם הגדול, לא התווכחו הרבה. גם הם שמעו על משכונות-ענק שמשלמים למנהלים חוץ מזה, אם ישו אומר שאלו המכונים המשלמים לעצמיות, חוקה עליהם שהוא צודק - אמר או חבדו הוועדה, סיבה אפרתי, האדם השלישי בחבורה - קיבוצניק מנגע, יורד האגף המשיק של המרכז החקלאי, בעבר חבר

סחרוב וימי פקר, אנשי עסקים ואנשי העולם הגדול, לא התווכחו הרבה. אם הסכומים המשולמים לעצמיות, חוקה עליהם שהוא צודק, שהוא צודק.

סוד כמזם: שכרו של מוכ"ל

המקור לשמועות מורחב בישראל נמצא בידו הדיקטטורית של כמה מהמוכרים המזלזלים בישראל. הם יורעים לשמוע כבוד במסגרת חבדו-ענק של חסונ"לים, יורד פמני שנשמים כמה סודות מדינה ומעליות למטע כל חרלם מדיניות של המדינה.

באחד "כ"ב וכו' נחשבו נחשבים מוכרי שכר המוכרים של חסונ"לים הנחשבים והנבוכים. הם נכללים ברשימה המתמדתם של בעלי חשבו החבוב באותן מדינות, מוכרים כמאומים חשבוניים, ומדינות בכל עת שממנים מוכ"ל חדש.

ואילו אצלנו, בארץ שבה כל דבר דולק, התחבבו חיוצרות. שכר המוכרים לא נכלל אמיל במאומים של חבדו-ענקיות נסדודות בבורסה כאשר מוכרים על מנוי שכר לבדוק, כעם כיצור חפזות לצורך גיוס חון, יודעים לחסות אותם בחור ים של נחשבים.

הנהלת המחלקה לתתי-שכבות של המדינה והחירות - היה מנחה מה ושה לומר שהמכונות נראים לו ממורים.

אחת תמים, היו אומרים לו חבדו, "מה אתה מכין אין לך מושג מה חלק היום בשוק המשכונות". מיכה אפרתי, בעיני המשכונות היו חסיד גבוהות. ביקשתי שלא תהיה עליית ריאליזם. נשיתי כל הזמן לתת את גובה המשכונות. מיכה אפרתי חשב שאולי הוא באמת תמים. האפשרות של ביקור חפזן לא עלתה כלל על רעשו. גם לא על רעש שני החברים האחרים ישו אתה.

ישת הכלי-כרל באותן שנים של-פיו, ורק על-פיו, יישק דבר. מעטים, אם בכלל, העו להזדככה אתו, להעיר ביקורת, לשאל שאלות. חבדו הוועדה שלמעשה היו צריכים לפקח על עבודתו ועל תנאי השכר שלו, הלכו בעצמם שבי אחרי, אחרי בוח והמכונות שהקריין.

אם ישו אתה - מאמרים לו כל לברוק את העובדות. אם ישו חושב שמגיעה לו משכורת כמו לירד מועצת המנהלים של צייטונג-נחש - לא מעינים להגיד לו. כאן ישראל, לא אמריקה. בנק-לואמי אינו בנק מרסי. הכסף שמושולם לישו הוא כסף ציור, ולכן אי-אפשר לחלק בבריבות בו. אמיל אם ישו נמצא בשורה אחת עם מנהלים בבנקים הגדולים בעולם, ולא היה מי שיעצור את התהליך, לא היה אשילו אתה, שיקים ראמר - ער באן, אנהו מועלים כמפיקדו בנציגי ציור. אנהו מועלים בסמים במסר אחריהם.

ואם כולה הם פני הברברים, מה טעם להלץ על ישו? הוא רק ביקש, הבחיה הוא עם אלה שנתנו. והסיפור עוד לא נגמר. לבר סו המשכונות הענקית של ישו, ולבר מחשבו הוצאות הארץ שהיה לו, הביע לו גם כונתם. חמקד הוועדה היה לחללים על גובה הבונט, כהונתם להוחי הבונט, סאחר שהבונט יתן על רוחי השנה שחלמה המשכונות נבקעה לגבי חשבו שנתבות, הערישו לא להעמק יתר על המידה. פשוט קיבל את הנתונים ואישו אותם.

ב-1983, למשל, לא היו רווחים לבנק ובכל זאת חבדו ישו לקבל את הבונט, כמי שקיבל כל שנה. מיכה אפרתי שאל: מרע מניע לישו בונט אם אין רווח?

8 מליונים

מליון 8

מלך סת ואל

הנחלת אגף התקציבים
ומימון הנמונה אהרון
פול, רמון עופר ארזמן,
רענן ראשי למנהל
אמנון ספר, רמון משה
הבא, רמון איתמר ובחון,
רמון רן חקלאי, רמון אילן
פלגות כשירה שלום, החלק
של אתריות השירים קצת
מנוסח

ממשלת התקציב

10 סלמנות

יצחק רבין, אריאל שרון ויצחק נבון
נוזפים בהם ומעליבים אותם. יש
להם רימוי של גרון או סכין
קצבים. בעיני עצמם הם נראים
יותר כמו כלבי שמירה. כחלשים
העשרים, מאיישים את אחד
מחוקרי הכוח המרכזיים
בממשלה, ומחזיקים בגרום שרים
וראשי משרדים שלא יבזבזו את
כספי הציבור. הצצה לתוך סירי
המטבח של צוות אגף התקציבים
היוקרתי במשרד האוצר, המבטל
עכשיו, ימים ולילות, חקציב מדינה
חדש. הידיים שמאחורי קולו של
משה ניסים. אין להם דעה טובה
על חיפוקר הקליינטים המשמעים.

מאת שרגא מקל
צילומים: יוסי זמיר (סקוט 80)

שדים חברי כנסת נוזפים בהם. שר
המסחר מאשים אותם בחוסר הבנה
בכסות. שרת הבריאות מאשימה אותם
בזרם משרות הבריאות. הם נאכדים עם
כל משרד המסדה במאמץ לחסוך
ולמנוע בזבז כספי ציבור. אנשי אגף התקציבים, האגף
היוקרתי ביותר במשרד האוצר והן המסמך בשדות
הציבורי בול, מאוים את חידת המסה של האוצר,
האגף העומד מאחורי שר האוצר, בכל תחומי פעולתו.
תחת ידיהם מתגלגלים מדי יום תקציבים של
מיליונים, אך בסוף העדש טביא כל אחד מהם הביתה
משה בסדר גודל של 1,000 שקל. מי שחזות, מי יותר.
הם שהצליחו למנוע את 'אתא', ולא הצליחו
למנוע את 'טנוצי בית שמש'. הם דוחפים את
הדפוסה בענף העליל, ואת הליברליזציה בענפי השמן
הבישר. הם הסתייגו מסרדיקט ה'לביא', וכל העת
טענו שהיא 'גדול על המשק'. זה שנים הם לוחצים
לבטל את חוק לימוד חובם בבתיחוסר ותיכונים. הם
גם עומרים סאחורי ההצעות להטיל טס על קיצבות
הביטוח הלאומי.
ובסך הכל מדובר בצבא של חמישים איש. רובם
צעירים בשנות העשרים, שבאו סיר לאחר שקיבלו
תואר בוגר בחוג לכלכלה. נשארים חמש עד עשר
שים לכל היותר, ועוזבים בשנות השלושים לחייהם
להמשך הקריירה. רוב עובדי אגף התקציבים הם
גברים. את הנשים ניתן לספור בקושי על כף יד אחת.
ישנה רבקה אלמון, מרכזת צוות הבריאות, וטובה
מינמו, החולשת על החקלאות. זהו זה כמעט. נשים לא
נלחבות לעבור במשרד שבו אין מתחשבים בשעון,
ובחיקשורת אחבים לחוד ולתאר איך וליקים שם
האורות גם בשעות הקטנות של הלילה. יושבים שם,
לא אחת עד אחרי הצות, כדי לבשר נייד עבודה
לישיבה שנועדה ליום המחרת, ממך שכלעידו עלולה
להתקבל והחלטה גלוות שביקבותיה ירדו לסמיון בסטי
ציבור טובים.
בימים אלה, וכאמור גם בלילות, הם מבשלים
בטסבה שלהם את הצעת תקציב המדינה לשנת
(המשך בעמוד הבא)

סלמנות 10

הטיפה האחרונה, שם זמני

מאת דבורה שפירא
צילום: שמואל רחמי

איתמר איבן לא ידע היכן כילה את הלילה הזה. הוא חזר במעמקם שהיה בביכין בין וונות, דועירונות, נרקומנים ואלכוהוליסטים. כשישה חודשים לאחר אותו לילה ולילות אחרים, חסרי הוזה, ספוגי אלכוהול, סמים וקיא, עזבה אותו אשתו עם שלוש בנות ועקרה למיטפתה בירושלים. בכך חתמה פרק של 18 שנות נישואים לאדם שהיה רוב הזמן כנילופין. הוא נשאר בבית התליאכבי שנהפך פרוץ לכל ריבוי. דקומנים ואלכוהוליסטים עשו בדידה כמון שלום ונבנו ממנה חפצים, שהרי הוא התנולל שם סיבה, יונם ויל.

„כשהייתי עסוק במופעים שלי, כאילו שכחתי את בעייתי הפרטית. חשתי שאני היחיד שמועיל נגד האלכוהול. נהפכתי לסמל של משפחות האלכוהוליסטים. אמרתי לעצמי: כך אני מתחנך בפני האלכוהול.“

סיכרונות עיוותה אצלו את מושגי הזמן וחלשה סימונים מהיסטוריה הפרטית שלו. הוא ווכר שסומן טילטול, כעוד רבון סיכר על הנה כוכניתו האגריקול, לאחד מכו, בשכילה את הלילה במשטרת מתרחקות, התברר לו שהלה עקב אחרי נהיגתו הפרועה. השוטרים פיסלו בו במסדרות. למחרת אפילו טילטולו לכיתו לדרוס בשלוטו, והוא ווכר את התנהגותם האנושית כלפי כעניים ודמעות.

הוא התחבר לאנשים "נעצנים", מעניינים, הם אולי, אהבו את נישואיו השוממים והעסיקים, ואת העובדה שהיה מוכן מצוין לסתירה ולסמים. קומץ חבריו "מרובעים" לא השתכנ כחיה הראוהו שלו. הם ניתקו מגע, אבל עקבו אחרי בראגה, עד שריבונם אותו לנסות את הגמילה הסלישית.

הפעם הניח לפסון דמתינגי של השירות לנגילה סאלכוהל רצון, טוב, ומחשבת עם עצמי מקווח שלא יקבלוהו, כיו שיוסלך. חורה לביכין. עובדות המעון שהבירוהו היטב מתקופת נמילתו.

השניה, ערבו לו קבלת פנים צוננת כמו לניכור שאיכס. „אני מריש שם ככן חדרג כבילנה הדבשי עשה את שלי“, הוא אמר כשקט.

איתמר, כן 39, הוא לכאורה ילד טוב צמחתי-ליאכבי. הוא מספר על ילדותו המרופרת בצמחיגפן כתרפוציות של דומים עצמיים הקול מתקנן והעניינים דומעות, הרי, ניצולי השואה, כעלי

14 סלכסכוט

איתמר ארבר, היה צמוד לבקבוק. אתם זוכרים אותו מהטלוויזיה והרדיו מספר אך וגמל בעמיים ומטיף בהרצאות נגד האלכוהול. האגורטרים הזה דחק אותו חזרה למשקה ולסמים. משפחתו והרסה וגם הוא. עכשיו, אחרי גמילה שלישי, מתנדנד על גבול ההצלחה והכשלון. האם המטפלים שדחבו אותו לכבב בתיקשורת ולמסע הרתעת האלכוהוליסטים הם שגרמו לניבילתו החדשה?

גוסלים סמים חופשי-חופשי, ועדיין נהנים מפוטל-איריות. הלכתי אחרים. רציתי תחליף מבוקר לאלכוהול. קיוויתי שאשלום על המינון. לא הבנתי שהם שלטו בכמות, ואני לא.

במסיבה של ה"נעצנים" הועברו בקבוק הארדלן מיר ליר. חברי החרשים הוזירו אותו שכמעט הראשונה אל לו לשתות יותר משניים-שלושה לנימות. הכמות לא עברה עליו. „שתיתי ישר חצי בקבוק עם שלושה בורויימרין, חוה עשה לי נזר טוב.“

בעבור יומיים פנה בכקשה לחברה לקבל מנה נועמת של ארדלן ובורויימרין. הם טרבו. הוא שיתר אל שתי חברות שלו, „גשים ברמה גבוהה שהרדרו להורקות“. „הגעתי אליהן בשעת ההורקה, ואן, כלי חרבה היססים, הן הריקו לי קוקאין וזו הייתה הורקה חריפעמית. מיר לאחריה כמעט איבדתי את ההכרה. הייתי מטושמש, אבל 'היי' ירעתי שלבחויות לא שהשתמשו כל חזון. כקוקאין יש מירשמים לא (המשך בעמוד 17)

סלכסכוט 15

בשלב מאוחר יותר החלו הסמיות העשיות נגד האלכוהול לרוץ לבר. המתוכנני ככל הארץ, בקיבוצים, במתנשים, כעשרות חוגיכית, כחוגי ריצה, כמסעל ראינות כסלוויות, בתנועות-נוער וכתי-ספר, שיבצו אותי בתוכניות רדיו ובתכנו עלי עשות מאמרים. התגלגלתי לסטמון של מעין מטפל. צהנן לי גם משכורת מפורצת. זה היה המיקצוע החיש שלי. כשהייתי עסוק כלוח המופעים העמוט שלי, כאילו שכחתי את בעייתי הפרטית. לא עניין אותי שום דבר. בתקופה הראשונה, זה היה אתגר. חשתי אז שאני היחיד ככל ארץ-ישראל שמועל נגד האלכוהול. נהסבתי לסמל, לאליל ותקווה של משפחות האלכוהוליסטים. אמרתי לעצמי: להיות מסל - משמע לטמל כעצמי. כך אני מתחנך בפני האלכוהול.

פלאום נמלתי איד זה קרה בתקופה נקלעתי לזוג חברתי נוצץ. ראיתי אנשים שהיו בכותרות

גנות מתחקים. ילדו אותו כניל כבונר. הייתי מסוגר בבית עם שני זקנים, וגורלתי כמו כנסו. את כל הילדות שלי איבדתי. לא הידע לי להצטרף לתנועות-נוער, לחוגים ולצנח לטוילים כשהייתי חוד וביתו מאוחר הם מגרו את הורשים לכל אכנס. היו מחטטים בכל מבחן שלי והישו את התוצאות האורכי-נויות לציונים של ילדים 'שציונים'. וחי נואה הם לא דעו כיצד לטמל כילר. אני ווכר הרבה ראנה חולנית, כלי אח או אחות לחותם איתם רבכים. צמחתי עקום.

כצבא דגיש חופש יחסי, שאף הצליח להיות עין. חשבו היה לו להיות ניכור. „בקצין נגחתו לפני ולחנת. חיי לילה מוסיקה, בחורות. כל מה שעשיתי שם נשא אויט של מיכצדאדות. ואו כבד תחלתי לשותות.“ או גם נשא לאשה את הנעה הראשונה שהכיר. בתוך חש שנות שירותו כצבא הקצע הוא נהפך לשתיי כבד. מיר לאיר שהשתחרר מצבא פתח באי.

לאחר הנמילה הראשונה נשאר מיכב כמשך שנה אחר-כך, כאחר מרנעי השאגנות הפולונים בתחשתי-נמצח והאסלייה שהוא מסוגל לפקד על למנוע-נוער, לחוגים ולצנח לטוילים כשהייתי חוד וביתו מאוחר הם מגרו את הורשים לכל אכנס. היו מחטטים בכל מבחן שלי והישו את התוצאות האורכי-נויות לציונים של ילדים 'שציונים'. וחי נואה הם לא דעו כיצד לטמל כילר. אני ווכר הרבה ראנה חולנית, כלי אח או אחות לחותם איתם רבכים. צמחתי עקום.

כאילו שאתה

מועג חדש
באשרא

דיסקונט

כל מה שרצית בי-10 תשלומים.

דיסקונט EXTRA
אינך תלוי כמכשיר אשראי ובחסד
תשלומים מוצעים ע"י כתי עסק שונים.

דיסקונט EXTRA
אחרי קונה כחני מומן - עם כל
החזרות והחזרות הכרוכות כן
והתשלום - כאשראי לטווח ארוך.

דיסקונט EXTRA
אחרי נחליט כח אשראי לצל
מתוך תקרת האשראי שלרשותך.

דיסקונט EXTRA
מאפשר לך לצע את כל קניותיך, בכל
מקום (... אפילו במכולת), כשלושים
חדשיים בגובה 10% מסכום האשראי
שניצלת כפועל עד סוף אותו חודש.
* מ-100 ש"ח ומעלה.

החידוש של 1987

עכשיו, כל אחד יכול ליהנות מחשבון
אישי, מיוחד, המעניק אשראי נוסף -
קבוע ומתמשך, לתקופה בלתי מוגבלת.

דיסקונט EXTRA
מעניק לך זכות לתקרת אשראי,
מתמשכת ומתחדשת, ללא מגבלת זמן.

הכנס לדיסקונט וקח לך אשראי EXTRA

בנק דיסקונט

הטיפה האחרונה, שם זמני

"איתמר לא חזר לבקבוק בגלל החשיפה"

רופפור מריו פלימן, מנהל מחלקת
בבית התולדים "עלביה" ויועץ פסיכיאטרי
במרכז הנמילה מאלכוהול, אינו מוכן לדבר על
איתמר ארז באופן אישי מטעמים של סודיות
רפואית. "משום שאיני סביר איתו חייב. היו
לנו בסך הכל שיתח אחת או שתיים. רוב הזמן
הוא טופל בידי העובדות הסוציאליות".
האם לא נדמה לך נוק בשתשפחם אחו
לציבור בתוניי בית ובהוצאותיו
בכל העולם מקובל חיוס שונמלים
והתיקים עוזרים לנמלים חדשים. באר"ה, הלק
מהיועצים לנמילה מאלכוהול הם נמלים
והתיקים, גם ארנונים המטפלים בנמילה במו
ה"ה" A.A. (אלכוהוליסטים אלמונים) מושתחות על
אלכוהוליסטים לשעבר, המטפלים בחברים
החדשים.

האם החשיפה לאמצעי החקירה לא
דיברתה אחרת לתור לשחייה
אני לא חושב שחשיפה עשויה לרוב
אדם לשב לאלכוהול. כאן, במעון, אנו מחפשים
את תחשיפה, כי היא מאלצת את הנמל
לאחריות עצמית. וזה עושים, להבדיל, אנשים
שפוסקים לעצן או מחליטים על דיאטנה
מספרים לכולם. ההתשפח, במקרים אלה, היא
בלם. בולט חשבו שיתמר יכול לסיוע
בהתשפח לטיול בעצמו ובאחרים. הוא לא
חזר לבקבוק בגלל החשיפה.

אז מה גרם לו להתחבר מחדש לאלכוהול,
בעיון פסיכולוגי
אני יודע בבירור לא חזרתי לשותה בגלל
בעיון פסיכולוגי. מי שחושב כך - טועה.
הבעיות הפסיכולוגיות נוצרות אחרי השתייה,
יש לנו במעון רק מקרה אחד ששותה בגלל
בעיה פסיכולוגית. האם כבר ידוע שמחזורים
לשוחב בשל סיבות סוציו-התנהגותיות.
השיטה של "אלכוהוליסט מטפל
באלכוהוליסטים" הובילה לעצבה בארץ
באחד הצטבר רק ניסיון מועט בנושא, או
השתמשו באלכוהוליסט בתלם ממעבר
החשבה שלנו. את הטיפול באלכוהוליסטים
בחדשים במעון, הוא לא עשה לבד, אלא
בשיתוף עם מטפלים.

מנינה ארז: נמילה אחת תוך שנתיים, לא
נורא. (צילום: קלאודיו פייסבלט)

מיקצוע אחר. מי שסוף לחיות קצין בצח"ל,
חושב שהוא מפקד על בולם.
האם דיברתם איתו בריצות על הסבה
מיקצועית

הוא לא דיבר אף פעם על הסבה. לדעתו,
הוא עומד בפני מציאות קשה. לא יתנו לו בקלות
עבודה וזהו גם לא יכנס לקבל כל עבודה.
ו היתה חסימה להידרדרות. התחרות
שלה

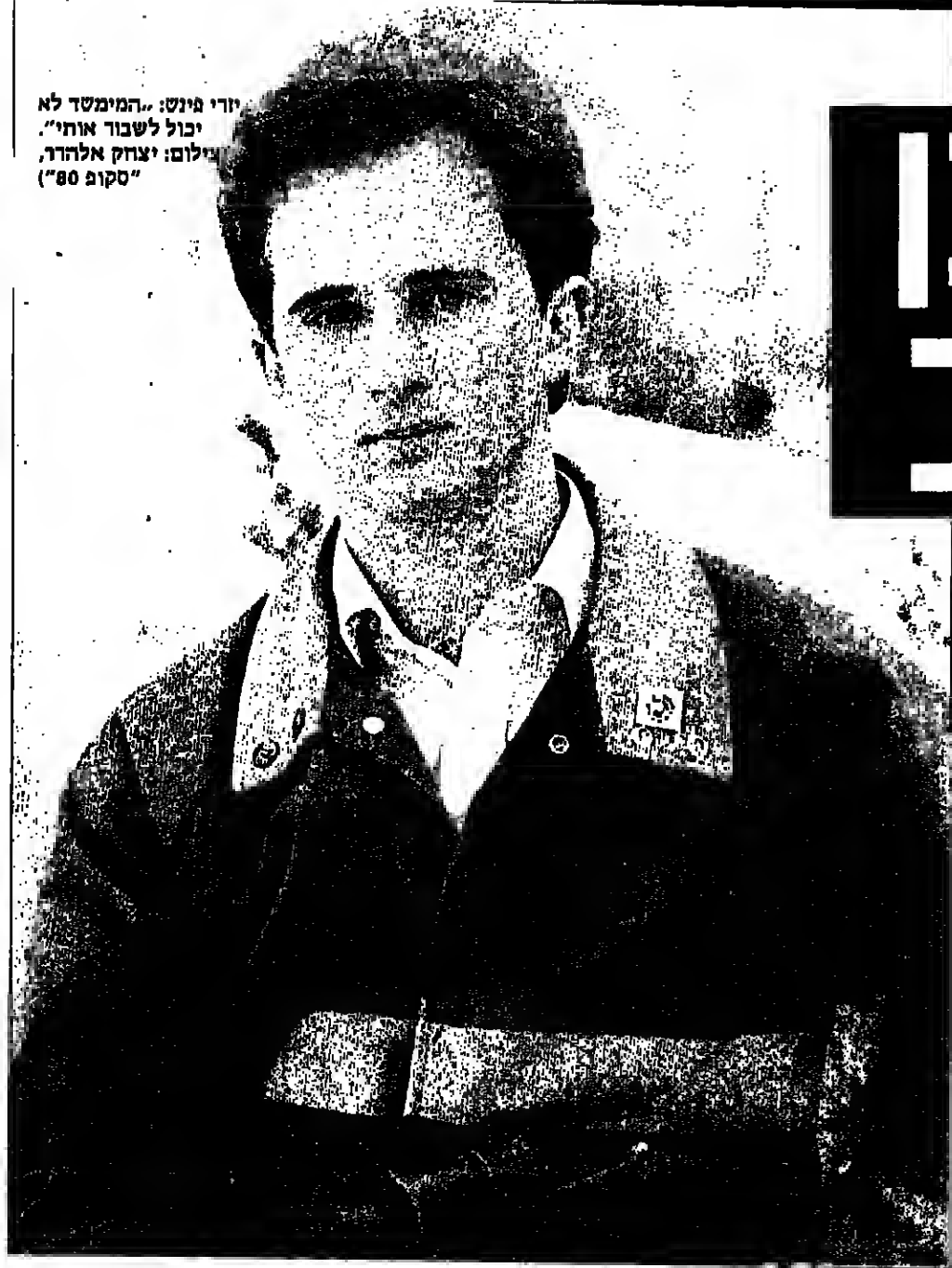
מי שאינו מניח להעסקה ולפתירת בעיות
מישפחתיות - רבים סיבוינו לחזור לשתייה.
הוא לא שיקם את חיי המשפחה שלו, וזה גרם
להידרדרות המחורש. יש לו בעיה נוספת:
הוא לא זקוק לבקש.

ברצונך, האם הית זה טוב בשבילו
להיחשף ולהתלחל אלד למסע חסברה נגד
אלכוהוליסט

כל זמן שהיה בסדר, הוא עזר למשפחה
שלו. בי הונח דומה טובה לוועד. נמלים
העוזרים בנמילה אחרים - וזה תהליך מקובל
בכל העולם. הוא החזיק מעמד יפה מאוד נמילה
אחת תוך שנתיים, לא נורא.

אחריהם אין מחזרים אחרי אשתו אני מחפש משהו
שחזרו לי חמימות, ולא ידע אף להגיע אליה אפילו
לדעת אבא אני לא ידע.
הריו הקשישים הם היחידים שנתמכים בו. הוא חי
בביתם אולי, יש ומקבל זמינים. הוא אומר שחמים
עליהם קלון. רק שהשנים לא ידע, הם לחושים לו
בעצבות. שלא ידע שאתה הולך למען נמילה.
ההרים מנותקים מדמציאות. אינו אומרת לה-הפתח
שלך זה רק מוכרות מנסה.
איתמר אומר, אני מחפש פינה חמה, והיא כל
הזמן וחמת לי מוכרות מנסה לתק.

יורי פינס, המימסד לא יכול לשבור אותי. ילדיו: יצחק אלהרד, "סקופ 80"

מהפכן בכלוב

יורי פינס, מנהיג ארגון השמאל של הסטודנטים בקמפוס על הרי הצופים, עלה מברית המועצות ציוני, נהיה קומוניסט בישראל. מקווה להשליט בה צדק ושוויון. רק אל תזכירו לו את רוסיה. זה מוגע בו. הוא מאוקראינה. מתגעגע למוחבים שלה. אוהד שרון של "דימוקריה". קשה לו במדינה שגומרת אחרי נסיעה של שישים קילומטר.

מאת תלמה אדמון

אבל זה לא מרדק. או מה אם הוא פידס את מאמרו תחת שמה של רבוסית שלו. אבל זה לא בגלל שהוא יהודי. זה מפני שמקובל כך.

האב היה ממיר אנטי-קומוניסט חריף. אבל הוא לא יצא לפאנקים. הוא לא שאל לצאת מברית. רק ריכז על זה הרבה. הוא רצה למעורב, לא רוקא לישראל. הוא אוהד גדול של רייגן ושינושה. בבית היו הרבה יובחים פוליטיים. האם היתה ציונית נלהבת. היא רצתה לישראל. התוכנית יצאה לפועל מתוך אינצידה. יותר מאשר איראליים. אמא נילדה באיו מלכדת פנימית. סבא, אבא של אבא, נפטר, ואבא חסד את העגרות לעלייה. או עלינו. השגנו אישור עליה בלי קיש, כי הספחה של אבא בבר ויתה באי.

הידיה שלהם בקיבוץ היתה מרוות. ארבעה חודשים כל חוד במסלון ישראלי. יורי היה חמוץ מצטיין בכל המקצועות. במיוחד אהב ביולוגיה וסמטיקה. אחריהם היה ניפגש עם חברים, לא בהרבה יהודים, עסק קצת במיי. כי בולם עטו ספורט כלשהו. לסר אנגלית באופן פרסי. בקיץ בילה עם המשפחה. בגרויה, קיץ, הרי הקרפטים, מוסקוה. ותייח כמו כל נער סובייטי בגיל הזה. יום השבת לא היה קיים במשפחת פינס. אבא הוא כבר רוד שלישי לזרחותו מן הדורות. לליהוד היה האב משתגר להתחמק מן הטקס. אם חשב הער על ישראל היא הצטייה לו על פי מושגי הבית הציוני. של איס. ואילו את ישראל בסרינה שמגלמת את התפישתו השלילית הכלכלית. הצדק, השוויון. היתה לי שאיפה להשיגה. לא בגלל אבא ואינה השוואה. ספק רב אם יכולה להיות האהה קווא ליהודי מבוזי. אבל רציתי (תפישתו עצמית הבא).

סטודנט יוצא רופן. תלמיד שנה שניה בלימודי מדות אסיה, כלומר סין. גם כזה הוא מצטיין. בשנה שעברה זכה במילנה. הוא מקווה להגיע לאותה תוצאה השנה. אם לא יזדקק מן האוניברסיטה בשל קיום הפגנה זו או אחרת. ההנחה התרבותית של טיעוניו הפכה אותו לרובר קמפורס. יש לו שית ושיג עם שלטונות האוניברסיטה ובמיוחד עם פרופסור עמיה ליכלר, ריקנית הסטודנטים. עד גבול מסרים הגבול של העצ האמירה הפוליטית הלא מתפשרת.

פינס מתפרץ מצחק. בלי קול. זה קרה לו הרבה במהלך השנה. למה הפעם "אני כבר רואה איך זה יהיה בתוב, העניין הזה עם הסיבה". הוא בן 22 ויש לו רעות מצובשות בכל תחום שבו נגענו. פוליטיקה וראי. וגם, ובעיקר, עיתונות. "העיתון שלכם", הוא חוזר ואומר, בגלל עיתוני הערב בארץ, הם נבתיים עיתונות צהובה.

למה אתה ממשפח ליהודיים, אם כן? אני מוכן להתראיין לכל עיתון חוץ מאשר לעיתונות הדוסי הישראלית, שהיא עיתונות שיקרית ונוענית. זה הגבול. אני מתראיין כי אני שמת שחבר מפלגה יכול להגיע לעיתון. אני רואה בה ררך לתחד את מכל השריקה.

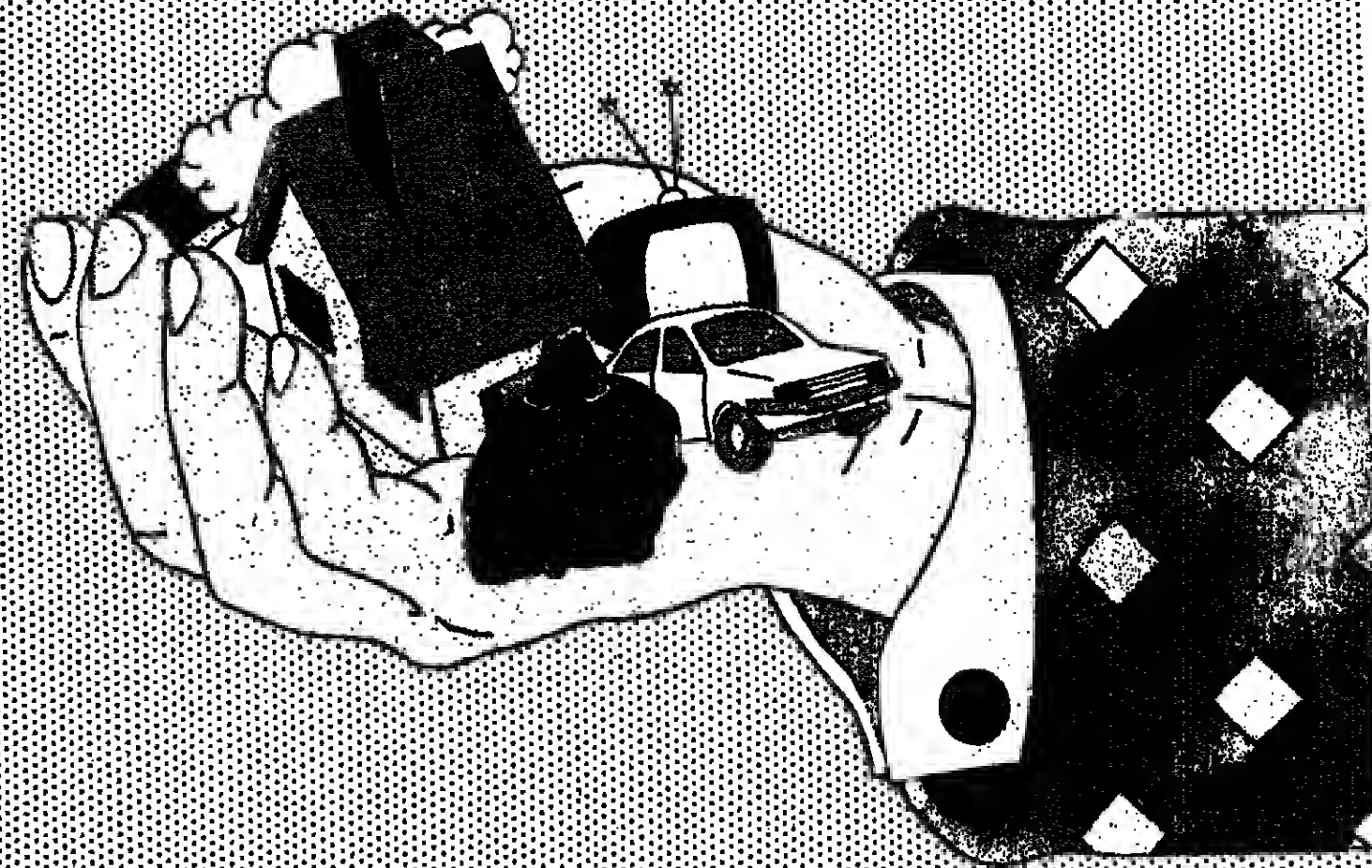
הסיפור הזה לא צומח מתוך מכל אישי. קילוח מכל סוג שהוא. אולי בגלל זה, לעולם לא תאבסו מרירות ברבריו של פינס. אפילו העליה לארץ לא נולדה מסקוקה בקיבוץ הו להודי הרופאים משרות רמות. ורוקא בשנים שלפני העליה לישראל חלו יוגווי הקידום המקצועי שלכם. הוא, חוקר סתולת חשיתיות, קנה לו שם בתחומה. הוא היה ממוח לסיסיעות. עברת לשיח תחשית והתחשית. הוא עבר בבית חולים מן הוועדות הגוליות איש מהם לא שם מניחה אנטישמיות. לרברר אחי. אבא אומה יסכן

אין נראה מהפכן ציניים וועמות מתחת לטבע ברם שחור. על הסנטר סאפיל זקן מראי צה גווארה נראה כך על רש מעילו של יורי פינס. גווארה, יחד עם קמיליו סופאנט ואנטוניו מייה, מאבות המהפכה נשקו, נסבכים על סגל הנוער הקומוניסטי הקובני. פינס נאה בסיבה. הוא עצמו ניראה יותר בתלמיד האוס של הגוריה. מנומס. צוחק הרבה, כאיפוק, בתיבות כעניו נוצץ שמץ של קנרסות בלתי מיקה. מאיר פנים הבחור. מרבר בשקט, בשטק, בלי היסוס, בלי מוחות יריים, כלא להט.

הדברים שהיא אמר לא ממיר מתחברים לטון הויכוח הלחשני, להבעת הפנים הסופעת חיבה לפעמים חש האופן אשמה על שהוא חושך בלד והו שהוא משתעשע בריקלום תפקיד. אף במאי הרי לא היה כותב. בו להביל את המורדים אל הבריקרות. העלונים הריצוניים שלו, ולא רק הם, גם התנגדותו, היו מופלים את האחראי על תא קמפורס - ארגון השמאל של הסטודנטים - באוניברסיטה העברית שעל זה הוסיף, מלשאת מול מצלמות הקולנוע את הגאוס האמני, השתקשקש ממנהיג תנועה אופוזיציתית. סערן נצץ ולחיוו הלהותות מסימיות הרבה הנוף קומפקטי וחיה לנעם בגל מצב.

מרבוב כשקס מנימי לא מצוי. ארס שחורני באיפוק מסיבות. אני לא חשב שהייתי רוצה להיות אופייני. הוא יורד. עולה חרס מברית המועצות ונשקפים: צורה לא מקובלת, שערור, ועם לחמיהה בקרב שילית וצא: ברי המועצות בארץ. הוא היה חיל משהיית אחר על הקריי ומפקיק, ועם זאת יסב בכלא לבא שלוש פעמים. כשל מרוב לשרות בלגנון. כל מה לא היה אוכל. צמחם חום. הוא

זקוק ל-1,500 עד 45,000 ש"ח?

מבחר הלוואות של בנק לאומי

זכות יתר
זכות למשיכת יתר עד 1,500 ש"ח בריבית 1% P+
וללא חכרה בבעלות.

זוה שדך
שיטת האשראי היחידה בארץ חנאפשרת קו אשראי מתמשך לקניית בתשלומים טוחים, בריבית של 1.75% P+
לא עמלת חקצא, לא אדמו ניהול וללא חוצאות נספוח.

הלוואות
הלוואה לכל מטרח מ-1,500 ש"ח עד 25,000 ש"ח בריבית משתנה חרל מ-1.75% P+ או בריבית קבועה. הלוואה צמודת מדד מ-7,500 ש"ח עד 25,000 ש"ח לתקופה של 5-8 שנים.

הלוואה לדיור
הלוואה עד 45,000 ש"ח לרכישת דירה או שינועז לתקופה של עד 10 שנים.

P+ (ריינג) ריבית בסיסית ללווים, יכון ליום הפרסום - 1.50% לחודש. בטרונות במקור כל לשיקול לדעת מנהל החשב.

בנק לאומי

בנק לאומי

John 1:16

פלד שוכוונת

איציק אבנר, בן 25, בעל דיסקוטקים גדולים, בולע מועדון אחר מועדון, הרבה זהב על הגוף, כמעט מונובוליסט על חי' הלילה של צעירי גוש דן. הולך איתם בראש אחד, והם אחריו. סיפור ילדות בתוך גביע שמכונה כמו באגדה הוליוודית. עד שהלך לצבא לא ידע שהחיים דורשים גם מאמץ. אחריכך רצה להתחיל מאבס. היה מועל ויקון ושומריסך במועדוני לילה. בסוף השתלט עליהם ומילא אותם עם קצת פסיכולוגיה והרבה כסף של אבא, שלא מתערב בעסקים. ההורים לא מרוצים מהכיוון שלו.

מאת אבי מורגושטרן
צילומים: שמואל רחמי

שצועק כל הזמן "שלום", ואקורדיון סממוקם כשידוטים. אבנר שומר על קלאסה גם בסקומות האנימיים. במרכז הסלון האקסטרי נצב מנר ודיא ענקי בפניה - בר משקאות. על הקירות כמה ציורי שסן, ועל גוסו של בעליה בית הרבה זהב. שתי שרשראות בברות על הצוואר ואחת על הירד. הוא מתיישב על הסוויטון. אוסף את הרגליים פנימה. איציק אבנר. ילד סגרל בעולם סכולו טוב. עד שהלך לצבא לא ידע שהחיים דורשים לסעמים גם מאמץ. הברד רק פנינו. כשהוא מתאר את הילדות שלו, בהנאה, זה נשמע כמו סיפור הוליוודי נוסח בודלי-הילם. "הייתי ילד שמנת, גרלתי בבית שחלוש לגמרי מהמציאות. חיינו בסו על פלנטה אחרת. וזה התחיל כבר בבוקר, נדע שהייתי מוקח את עיני. מיד היתה מניעה משרות ושואלת אתי לאיזו טכסטרורה לחמם את מי הברכה. סה אני רוצה לארוחת הבוקר, מה אלבש, איזה צבע גרביים. גרלתי בחממה. הכית, למעשה, היה סירה. 20 חדרים, מרחפי יין, כאונות, משמחי רשא, מגרסי טנים. בקיצור - כשהוא שהוא מעבר לרימון".

האמט היא שרק בגיל 11 החל לחיות כבתוך בוסית שמפניה. לפניכן היה אביו של איציק איס עסל, שהבן היה צריך לעזור לו לסחוב בריצות עמומות מלם. המשפחה התגוררה בתלמי-מנשה. אחריכן ירדו לאילת. כשחזר משם כבר היה אביו לאחד האנשים העשירים בישראל. איציק לא חזר את עצמן נוסע באוטובוס, למשל. היה נהג פרטי שהביע (המשך בעמוד הבא)

קצת לפני שתרדו מצהיל, לקח יוסף אבנר את בנו איציק לשיחה על עתיד של הבן. האב הבחין שהכל בלונדון כבר ממורד וממתין לו. רידה מרווחת, מכונת ספארת ומזמנים ללא הגבלה. איציק היה צריך רק לומר כן, לקחת את הכרטיס ולנמנע ללמוד כלתורן משפם בינלאומי, לשמח את לב הוריו. אבל הוא לא רצה. האב היה בולם. "איפה טעינות", תורו ההורים ושאלו את עצמם.

איציק עזב את הבית המפואר שבו התגוררה המשפחה כמוטב תלמי-מנשה, ובמקום ללונדון יצא לתלמי-אביב. ושם התחיל, לבריו, מאפם. היה מועל ניקיון במועדון התיאטרון. אחריכן שומרים, והיוסן - תחילתו לסטודיו. הוא הבעלים של רסקטק קלנוע "ירד" של "סינדרון", קלאם איי, "מועדון תרבות", "סוואטר", ואפילו של "מועדון התיאטרון". למעשה, מלבד הסינדרון, הוא היום מונובוליסט על חי' הלילה של הנוער המקומי בתלמי-אביב. לא מכבר פלס גם להרצליה ופתח שם מועדון ענק ל-2500 איס בשם "סאן-דאון". לא שם מקרי אבנר פשוט השאיר את כל מתחיו מאחור, והוא רק בן 25.

בבן לעכשו מתגורר איציק אבנר ברידת סני תדרים ברמת-גן. את החווילה שלו בהרצליה סיתות השאיר בהשגחת הגנן הסטפל גם בגרדוזיות הקטן שבתצד: שני טופים, ארבעה תוכים, כלבים, קוף וסנאי. לרידתו הרמת-גנית נטל תוכי אחד, גרדינק

איציק אבנר. אנונימי
לאבא. אני חלק מההשיקציה
שלך. תראה אותי כמו
מניחה

פלד שוכוונת

(המשורר מהעמוד הקודם)

אחרי מיתוסים רבים ופחדים רבים, המידע שישלם על כך היה העדר חברים. היו לי קשיים בתחילת נדבתי. בעיה ביצירת קשר עם אנשים מוציאים לבית. החרגתי לומר לאנשים מה לעשות. היה לי קשה להבין שלאנשים אחרים חסר כסף, שהם חשבים פעמים אם לקנות בלד או אחר. מובן, לא הייתי מוכן, להפך, גם עם בנות לא היו לי בעיות.

הוא מציג קלטת וידאו שהקליטה הפלורידה הישראלית ומתארת את אביו ואת המידע המשפחתי בתלמידינו, שרם שלמי בקשת אביו לא הוקרן מעולם. איציק עוצר את המסך באחד החדרים המסוארים. אתה רואה? מה היו תגיות שלמות. עשיתי חיים משוגעים עם בנות. איתן אף פעם לא הייתה לי בעיה. בולן רצו אחרי הבנות שלנו. למעשה היו לי שלוש בנות ויותר בעת ובשנה אותה. וי השתוללותי בעניין הזה. עכשיו הוא מתיך.

אביו יוסף היה בתחילת שנות ה-70 הקבלן הכי "בבר" באילת. כונן מלחמת יומי, כשרבים לא חרשו להבנים לעיר, הוא הופק שני סבסטים עמוסים מועלים מיוון ומתורבים כדי שישלמו את העברות שעסק בהן באותה עת. באילת לא ידעו את טקס הברמבוזה שעשו עם לאיציק אבני. לא היה בעיר אולם שהיה מסוגל לקלוט את כל המוזמנים או ערכו את ההגנה על חוף הים. והוא נמשך שבו שלם. איציק לא נאמר מה שהלך שם. אבא מימן לאנשים סיסטת מוחל כדי שיגיעו אצלו לברמבוזה שלי. כל אילת הייתה שם. האוכל היה יכול להפיק לבסוף חורשים. בביתם על האש, מלכים במבויות אריות, שמעיה שנשפכה כמו מים. אפילו התיירים שעברו בדרך נבנום לאלוהי. והיה שבו מפורד.

אבל איציק אומר שהחיים החדשים הנוצרים ובעיקר הבלתי-מוגבלים בכפף החל לאט לאט להימאם עליו. החברים שאיתם יצא לבלות נבנום לסירודן. מי יגיד במבוכה ויקרה ביותר, מי ילכש את הבגדים המפוארים ביותר. בעצם החיים האלה רי משעממים. כל יום יוצאים לבלות בתל-אביב, מציאים מבומי כפי גדולים. הכל היה בנוי על "שאריות". כמה שיש לך יותר, אתה שווה יותר.

בצבא הוא שרת בבסיס של חיל האוויר, אבל המשיך להתגורר בבית. המשפחה מידה את הסדרה אפילו לום היה קשה להחזיק בה. גם תולדו ריונונים ורביליות. האב החלים שהבית פשוט לא מתאים למגילות הישראליות.

כשאיציק היה בצבא החלו אצלו מחשבות על העתיד. האפשרות הקלה והבטוחה ביותר הייתה לכתור במסלול שהיה חתום בשבילו. לימודים בלונדון, חיים וביולוגים בחוג הפילוסוף. אבל הוא רצה לנסות להיות עצמאי, ללכת בדרך משלו, לא להיות הבן של.

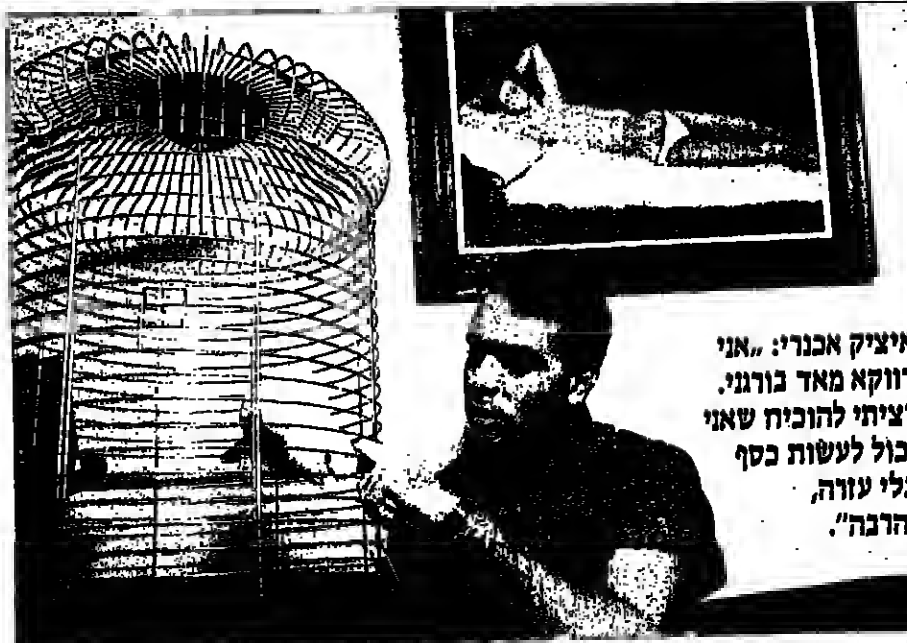
התחלתי לשאול את עצמי מה אחה שווה. מי אתה בעצם, איציק אבני. הגיע הזמן לעמוד על הרגליים שלך, בלי העזרה והמינוק של ההורים. אף פעם לא לקחו ממני כסף. הייתי רובן של הסדף. באילת הייתי גוסס חרוב במבוכה, אובד חרוב במסעדות. רציתי ספיטוף לצאת לעולם האמיתי. למרות שכל השנים היה לי טוב, החלטתי שהגיע הזמן לנתות על הקרקע. ההורים ישובו איתי לשיחה והדיון. לי שאני הולך ללמוד משפטים בינלאומי בלונדון. הם מבומים, קבד הבינו הכל. אמרתי להם לא. הם היו בחלם מוחלם. זו הייתה הפעם הראשונה שהתמרחו. הרמתי את גם הסדף. הרעיה שעליה היסחה ניכרת בה ניכרה פתאומית בלשהי. את גירסת איציק להברות העצמאות קיבלו בבית בצורה קשה. האמא נתקפה בחתופים, בכי, האב היה מרים את קולו. החל להשמע משפטים בנוסח. אימא מעיני, מה עשיתו רע. זה מה שאתה מעולל לנו אחרי כל מה שהשקענו בך. אבני, כבר אז עם חוש מצויין לעסקים, הושיך את אביו בלכות והסביר לו את צעדיו המעורבנים בדרך עסקים עצלתי. אתה, אבא, אבא לו, אתה איש בבנייה. פעם היא למעלה - ופעם למטה. בדע המנייה בספל. אבל בעתיד אני מבטיח לך שהיא תלכה.

מה בעצם לא הלכת ללמוד?

לאבני: לא רציתי ללמוד, כי יש לי הרבה חברים בני טובים שהלכו ללמוד בירוק כמו שאמא ואבא ביקשו מהם. הם קיבלו תעודה, אבל לא עושים איתה שום דבר. עם העזרה מהאנימיסטים איראפסו ללכת לתות במשרד. לא בבחל.

כדי לא להבנים את הבית לאחיות משבר שכר איציק רידה בתל-אביב. שם הדגשתי כמו אדם חרש. אחר שלא סבירים אותו. זה נתן לי כוח מוסיים, אבל הבנתי שזה מה שאני רוצה. מנחית את ביו הובל של ההורים. פתאום עלייתי לאוטובוס, פתאום התחלתי לחשב לפני כל קניה בבת אני יכול להוציא. אני שהייתי רגיל לקנות רק בתנויות היקרות של ביבר המדינה, התחלתי לחפש תנויות וולות. הבפף קיבל משמעות אחרת. נקודת המתיחה שלי בתל-אביב לא רק שלא הייתה צער קריסה אלא שני צעדים אחרת. בשבילי כל זה היה חרש. הייתי בחלם מוחלם. שר או חיייתי לוקסוס.

איציק ירד אל העם. כשרבים הסתובבו במקומות הבילוי המבונים. איך. תחילת שנות ה-80 הביאה לישראל משיקה ואופנות של הפוסט-פאנק והגרויזם. הגעתי למועדון התאטרון. גיליתי שם אורח מאד מגניבה. אחרתי לעצמי יאללה, איציק, והוא עליך חיייתי לוקסוס.

איציק אבני: "אני דווקא מאד בורגני. רציתי להוכיח שאני יכול לעשות כסף כלי עזרה. והרבה".

מקום בה. ואו התעוררתי. חשבתי לעצמי שכעצם דיי אין לי שום בעיה לרשט את המועדון. אם ארצה בכך, אבא יקנה לי. אבל מיד חזרתי להבטחה הסקדית שנתתי לעצמי. איציק - מהיום אתה עושה הכל בבחנות עצמך.

הוא שאל את בעל הבית אם יש לו עבודה בשבילו. היתה עבודה. פועל ניקיון. כך התחיל. הולך שניה מתעורר בבוקר לחרך בריבה מתעמשת החל שפף רצפות, ניקה סאפרות, נלא למטבח בסות מדוקות. לא הרגשתי עם זה הכי טוב. ברור. אבל בהתחלה אי אוד לא הכיר אתי, ולא הייתה לי מתייבות למעשה. הוא מספר בנות סטיל הנסך אנדרו. למעשה הינו לשם חברה שהכירו אותו מתלמידינו הראשון לציון. הם היו המומים. נשאר עם מה פער. מה אתה עושה פה אתה - שחקן בוסטון אבל אני אהבתי את העניין. כי זו הייתה הפעם הראשונה שעברתי חדותותי בקי. הביתה הייתי מגיע בסופי שבוע. ההורים לא ידעו כמה אני עובד. רק שמעו שזה קשה למועדון לילה. הם היו מבאבים מהר.

לפח בעצם לא ביקשת מאבקי לקנות לך את המועדון - ודודו אתה הרי לא מוציא למוטיביטי טפחאום גילה את אבא והקפידו לטפח מרד בערפיתו אבניו. גבוה, אני לא מוציא לטפח. דודו מזה. אני דווקא מאד בורגני. אבל בנא שיש לי אותו אומי כמו לאבא שלי. גם אבא רצה להוכיח לכולם שהוא מסוגל להגיע דתות ולקשות הרבה בקי. הבית שהיה לו בתלמידינוש בא בעצם לדודאט בזה הוא ריול. גם אני רציתי להוכיח שאיציק יכול לקנות כסף - לבר, בלי עזרה - והרבה.

(המשורר מהעמוד 42)

אני חזק עוף
למה...

ואני חזק
מרק...

חדש מתלמה: מרק עוף או בשר, משובח, עשיר וטעים,

בצנצנת זכוכית שימושית ונאה
והצנצנת - מתנה מתלמה.
מרק חם זה תלמה.
בתאבון.

תלמה

אני מתעב אנשים שמוכני לעשות הכל בשביל כסף

אני מתעב אנשים שמוכני לעשות הכל בשביל כסף

בנימין זיגל, מחבר הספר

שמואל פרמי

בנימין זיגל

קצין משטרה בדימוס

פרש מהמשטרה לא מכבר לאחר 37 שנות שירות. גר בבית בונה מגן. ושוו, אב לשתי בנות, סב לחמישה נכדים. נולד בגליציה ב־1922, שרת בצבא המולד, עלה ב־1948, עו"ד במקצועו. הקים את היחידה לחקירות הונאה, התמסר בתחקיר עבירות של "צווארון לבן". ביום מותו באוניברסיטת ת"א, במבון לקרימינולוגיה של הפקולטה למשפטים.

לא מכבר ראיתי את שתי אצבעות מצידון ונהגתי, אבל הרגיו אותי שמופיע שם סגן-אלוף שעונד הפוד את האותות. אני דייוקן, דברים כאלה מפריעים לי.

כשאתה סחור ומתח, בעת הצלילה - אתה סוכר לסגור את הכל ולהתרכז במה שאתה עשה. כי אתה נלחם על קיומו. בשבילי, צלילה זה חסידי המוות, ניוק מדמיון, והנה מה תלויים וינים שתפסתי וייכסתי, ופת, במסגרת, השניים של דג ששך אותי.

28 מנומנות

היה מישור שהצליח "לסדר" אותנו אלה שיצאו נגדי בסידרה של השמעות. אחרי כן חתכתי שנה שקר ואנישים הכבא למשפט, אבל זו חזמה מוחתא.

מי סידר אותך מחוץ לעבודה? כשמיני את הבית, וה שיעשה את החלונות - מיני את רגלי, והאיש שבנה את המדרגות - נעלם לכמה שבועות ועיכב את העבודה.

מיצא מעם לביתו בדירה הקודמת נסיון.

אתה חושב שיעזו לפרוק לביתך בירוקה שזה ביתו של זיגל לא חושב, אלא אם מדובר בלמה. עכ שדק את השעת יודע שחבל על המאמץ, אין בה ללחח. חייג מזה, השיגני של לצאת מבא קטר ביותר, אם אני בבית.

הבית שלך מוגן באמצעים מתוחכמים כגון השאר.

על מה קשה לך לסלוח? אני לא שומר טינה, לא יודע להיות כהגו. קשה לי לסלוח לאנשים שמנצלים את אחרים ומופיעים בטלית שכולה חבלה.

מה מעצבן אותך בשאנשים זורקים לכלוך למקומות ציבוריים.

מה אתה מחפשו אנשים שמוכנים לעשות הכל בשביל כסף.

מה התכונה המאפיינת אותך? בלתי מחפשי ועמד על עקרונות.

מה אושים אהבים אצלך שאני אומר את האמת כפנים. גם אם בהחללה הם חושבים שזה לא קיממטי.

מה מקור החוץ שלך? אני עקשן, ואם אני יודע שזהו זה, אני יודע לעמוד על כך.

כמה אתה נאהב? שני עבודתי נרמתי לשוני של כמה ערכים, נורמנו וכללים וכבר הבאתי תועלת לציבור.

איזה מוסיקה אתה אוהב? מוסיקה עממית, שירי ארץ-ישראלים - להקשיב ולשיר - ומוסיקה.

מי הצייר האהוב עליך? מילה. אהב את השמן והנושאם שלו. אני מבין ואני אוהב שיר מופשט.

סח ישראלי בעיניך? מוח. אומר כפנים מה שהוא חושב, אמיץ ויחד עם זה לא אוהב לשלם מיסים.

מה רצית להיות? בולדוזהר חלמתי להיות קצין צבא, אבל ידעתי שזה חלום שלא ניתן להשיג ובחרו מקצוע חשבתי על הורסה אלקטרונית.

מהו ודון חילדות החוץ שלך? בגל 14 למדתי בעיירה אחרת ופעם, בשנה לבתי לתחנת נכבת, התפלל עלי ולדום, ורקו עלי אבנים וצעקו שמות פאי ליהודי. הייתי חוק ויכולתי לשלם אותם, אבל דמעות חזקו אותי ולא הנכתי.

אני אשה יפה בעיניך? על עקב ומור וכלי צבע, כלי איפור, טכניקה.

איך וכולה. מה חיות רוצה לשנות בעצמך? אולי להיות מחזק קשות.

אתה חושב לכתוב סדר על עורכתך? אני כותב.

מה אתה רוצה להיות כשתגדלו אולי. חבר נוסח. אבל כיוון שזה חלום במפלגות ולא במחירות אישיות, נראה שביני אדם גדולים.

לפעם נהה מחיזיה להונאה עכתי לחסידך נשיא נהיה למשטרה ומבחינת מות, זה היה 90 אחוז נהיה למשטרה. רק היום אני יודע להעריך איזו טעם נהיה הול כוכים בתפקיד חקור. זו הייתה עבודה כפית טונה. כשמדבר. כהונאות של צווארון לבן. אני לא אשים שירים, שלכאורה צריכים להיות אלהם שישמי שמוקם בכיעור החלום. לא מוריס לך, גם את המסך את הגב אצלם.

אני מתגעגע לכות שהיה לי. כוח את פעם לא קשה לי העבודה שיכולתי לגמול ולמנוע חיים. אני לא מעורב בעשייה. אני מתרדף. נהיה על חירות של עמירות צווארון לבן, אירנו עמית שלי מיהודי ודורס על זה אפשה לומר יותה. אני יצאת מצריים. פוט להראותה להאמין. נכבון קרימינולוגיה. אני מראה לעולם שלי שיש אנושים הפגמים מסתתרים לי וקשה לי. יש אנשים שנהגים סלעבור. כמה אני נהנה. אני נהנה שאני יכול לעשות את מה שאני רוצה.

אני נהנה לעבוד שליחות. במשטרה צריך 30 שנה לזאת עם מקסימום פנסיה. אני נהנה לעבוד שליחות.

להיות במסגרת שינוי חוקים, למשל, הבי קל לא לשנות. עשיה תמיד קשה עם חצים. על מנת לשנות צריך משהו שיהיה מוכן שכל החצים יופנו אליו. לזה אני מוכן. אני פעם לא פחדתי מחצים. בשעשים משהו, לא לכל אחד זה טוב. וגם מי שזה לטובתו, לא תמיד מבין זאת.

סציק לי, למשל, שכתי המשפט סמוכים, אבל כשריכתי בהוצאה על הפרקליטות, והבנתי לא נכון. גם כתי, עורכת דין, עלתה את המטא: כפרקליטות. עברתי עם פרקליטות רבות בשיתוף פעולה למופת ובהבנה מלאה. הן עזרו לי ואני עזרתי להן. יש הרבה פרקליטות מעולות, הרצות, המשיקות מעל וסעבר למרות והיגבלות של הדיונות, ילדים קטנים וכדומה. כשצריך, הן נשארות במשך הרבה אחרי שעות העבודה. שלא לרדף על לוחות חיים הביתה ועבודה לפעמים עד אור הבוקר, אבל ההנגנון, בגלל חוסר תקציבים והיגבלות של תקנים, הוא חסר אונים לנחמה מה שקורה. זאת זה צריך לשנות.

כשמדובר בהונאות של צווארון לבן, אפילו אנשים ישרים, שלכאורה צריכים להיות מרוצים שיש מי שעוסק בביעור החמץ, לא מודים לך, גם אם תפסת את הגנב אצלם.

עכשיו אני כפנסיה אבל במעם שאין לי זמן פנוי עור לא נסרתי אפילו את הדברים שתיכננתי לעשות, דברים שחייב כמשר שנים. בבית ובנינה אהנו ששים הכל לבד. אין עזרים ולא גנו. לא אינסולטור ולא חססלא. גם את הבית חכננו בעצמנו. אחרי כן נתנו לאריסטוקרטי כרי. שכן חכנית מורגלית לאנשה. כנצו כלי השנחת. אריסטוקרטי וכלי קבל. לקחנו קבלני מיסנה וסועלים שכירים שביצעו את העבודה בהשגחתנו. דברים רבים עשיתי לבד. ההבדל במחיר הוא עצום. למשל המטרי. רצינו פסח מתוך הבית. אחרי שברדנו כמה זה צריך לעלות, החלטנו לעשות זאת לבד. אפילו את הנסחים לא קנינו. לקחנו יתורים מהם ומשם נהרואה איך הכל נקלס. אשתי מומחית לזה.

את האת והאורכה החקקתי. בעצמי, ואני אוסף כספיהם עצים להסקה ומייבש אותם. גם את תיקרת העץ כבנייה עשיתי בעצמי. קניתי עץ, ניסיתי אצתי והתקנתי. כל הוצאה בוצע זה הרבנות שלי מחלקי פלוריסטנסים שנים. השולחנות והקטנים בבית, השולחנות בגינה, השבילים המרוצפים, הפרגולה האת, גם הגריל שנתאחד הבית, הדישור, הכל עבודה עצמית. את הגריל שבנינו עסקי ממיטה ישנה את שולחן הדישור. סגנתי ודקק קצת שבה. תיקנתי צבעתי, ועכשיו יש שולחן מגניד ומרי. פעם אני משחק בחצר סידרתי מקלות, כשחוריס סחיס אפסד להסכיח בחצר ולא להכנס הביתה עם החול. הגינה זו אבה שלי עוד מחל.

כבר כשהייתי ילד ביקשתי שיתנו לי עזרה רק בשביל עצמי. יש רשא ודחיים, מלסל חרף, לעצק שית ססר 200 עצי פרי. שלוש שנים אהנו מה וכבר אכלים סידור מחצוה.

ראיונה: נורית ברצקי
צילום: שמואל רחמי

מלך סת' ואל' ע'ל

פולטון מטפל בבעיית הנשידה-מהשורש

לראשונה בעולם, מאשרים משרדי בריאות ממשלתיים, את קיומו של תכשיר העוזר את נשירת השיער.
"מערך ועוד" לצמיחתו מחדש. מולטון.

מולטון, שהתגלת בדרך מקרה במהלך ניסויים, מכלל טריבוטריד, חומר ביולוגי טבעי המצוי באופן נורמלי בגוף האדם ובתקנים אחרים. הטריבוטריד מגדיר את מערכת השיער ומפחית את הסרשה החדשה של הקרקע וממלא את החליץ הנשירה ונעדר לצמיחתו של שיער חדש. מולטון מיוצר על ידי חברת התרופות האיטלקית CRINOS וקוצר עד כה הצלחה בכ-20 מדינות, כן היתר כתבו עליה:

- * משרד הבריאות הצרפתי: "טופל לנשירת שיער המעורר ועוזר לצמיחתו מחדש".
- * משרד הבריאות היווני והספרדי: "עוזר נשירת שיער".
- * משרד הבריאות תאגדלי: "עוזר לחתלתל שיער טבעי".
- * וכו' - משרד הבריאות הישראלי: "תכשיר נגד נשירת שיער".

אם גם אתה או את מוסרדים מנשירת שיער, פנו עוד היום לבית מרקחת ובקשו "מולטון".

שימו לב: לפני השימוש קראו בעיון את העלון המצורף.

CRINOS (ITALIA) S.p.A. - ITALY
יבוא: שית' בליס, רח' גולד 2 חיפה

שיפודים

תנופה חדשה לאירגון הישן

כאלם הבינוסים של הקונגרס העולמי למחשבה מרחיקת לכת המכונה כ-100 נציגי המחשבה הנרחיקת לכת כדי לדון בבעיות החופות של העולם לרשותם עמרו תקציבים גדולים, כראוי לבעיות גדולות. על סדר היום היו הנושאים הבאים: האבדויות, העברות, שיעבוד ילדים וילדות, ונייר מסתובב.

הנשיאות פתחה בהקדנה סרט שהגיע ממחנה לחינוך-מחרש בוויטנאם. היה מועד. אחריכן שמעו ד"ר מיהודה ושוברון על ביטת ראשי בנות שהתגשקו. היה מתיר. אחריכן תיארו מומחים ילדים שחורים המועסקים ללא זכויות כמיכרות זהב בדרום-אפריקה. היה לא נעים אחריכן אמר הנשיא שהחלט לשנות את צבע נייר המכתבים מיוק בלבד לירוק ואפור, ואחריכן ניתנה רשות היכרד למתכנסים. הם נרשמו לשאת רבים לפי הברד.

הראשון אמר: למה לרוק ואפור? מדוע לשנות? ידוע היה טוב, ומה יעשו בעל הניירות שכבר מורפסים בירוק?

השני אמר: אם לשנות, אז למה רק את הצבע? הגיע זמן שכל העיצוב יהיה שונה, כי כמו שזה נראה עכשיו, האירגון למחשבה באבדויות, התכנות ושיעבוד ילדים וילדות לא מושך צעירים. לצעירים יש טעם שונה. לאחור יש בטיק והיא אומרת שאם אבא נכנסת לחנות, הבת לא תיכנס אליה לעולם.

השלישי אמר שהרעיון החליף מידוך לירוק ואפור הוא מצויין, מצויין, ומומן הוא כבר חשב על זה. לדעתו יש לסכם את הנשיאות על שנקלטה את הרעיון.

הרביעי הציע הצעה. למה לא להצביע? כל מי שרוצה יציע שני צבעים או יותר, ויצביעו, ולפי הצבעים שיוכר במספר הקולות הגבוה יותר ירשימו את נייר המכתבים.

לוא - ועק נציג אחר ללא קבלת רשות הדיבור, מפני שלא יכול היה עוד להכיל את העצור בתוכו נוכח המתרחש: "לא, זה כלתי-אפשר, כל העין תהיה מה אתם מרבידים הצבעה? צבעים? שינויים? זה אסור לפי חוקה. אין הצבעה ללא נוכחות מלאה של הוועד הפועל, ושניים מחברי הוועד הפועל נמצאים במיד בבתי-הספר של איראן, איך אפשר לרבו על שינוי בנייר המכתבים במצב כזה?"

באן קמה מערת-ידוות עצומה. הצירים קמו וצעקו בהתרגשות, ורבו ביניהם על הצעות הפרשה הסוגות שהעלו.

היוונים נמשכו כשלושה ימים, והיה זה אחד הבינוסים הקוערים ביותר של האירגון למחשבה באבדויות, עברות ושיעבוד ילדים וילדות מזה שנים.

בסוף נקבע שהנשיאות תעביר את הנושא לבעל מקצוע. גרפיקאי, ובתלשלו המופית ידונו בבינוס הבא, כדי להציע שינויים.

111 קמ"ש לא?

כתוך מבוינת שנוסעת 140 קמ"ש אני יושב לי, וחושב על מהפכת ה-111. 111 קמ"ש התירו במבצע-ניסוי לנסיעה בארץ שלי, ואחריכן ביטלו, ואולי שוב יתירו. ככל אופן מחסום ה-90 נפרץ לראשונה בתולדות התחבורה, והעתיד כולו פתוח, עד מחרית האור.

ואילו עברכם, הקסון באלפי יסדאל, נוסע לו 140 קמ"ש בבכיש מרומא לפנישה בטוסקאנה, ולא מגיע לשום מקום.

עובדת שעה במעדרות של 140, ותעכר עוד שעה ועוד שעה ועוד עד שאגיע. איזה איריז ארד ברא אה איטליה גדולה כדי. מנה, לכה לא מספיק נעל שלוש-רבעי? סנרלי? בפכז? אני מתגעגע לארץ הקטנה שלי, הנוחה. ארץ-כיס, שבתוך שעה אתה מגיע בה לכל מקום, אפילו במהירות-החילה של 90 קמ"ש.

איוו ארץ נפלאה עונתי, שבה נסיעה של שלוש שעות נחשבת למבצע שלא יוצאים אליו בלי ציוד כתאים.

לא מובל ארצות גדולות, 90 קמ"ש ומגיעים יותר טוב כ-111 קמ"ש כתוך העד, ו-160 באוטוסטראדה, ולא מגיעים לשום מקום.

רק לקראת סיום הקטע הזה עולה בדעתי שביטרו יכול לפדש אותו לא נכון. כאילו בגלל שאני מדבר בשבחי ארץ קטנה, אני חושב שצריך לוותר על שטחים. לא, היא קטנה וועידה גם עם המגרש והכננה הזוהר ושומרון.

יא אללה איתכם, בכד אייפאשר אפילו לכתוב קטע על 111 קמ"ש בלי להבנס לפוליטיקה

מינת השלולית

פעם אחת, לפני שנים רבות, עשיתי עבודה על הומוס באמנות. זו הייתה מלאכה מתישה ורלת-סיבויים. אני זוכר ספיספסתי בשתי אנציקלופסיות עבות לאמנות בספריית המוזיאון בתל-אביב, ובאות H מצאתי "הומניזם" ואחריכן יש "הומניזם" - וסום הומוז ביניהם.

בסוף דגתי חליתי כשהו מכאן ומשם. אמנות בכלל, גיליתי כצעה היא עניין הלוקט את עצמו ברצינות, רצינות, לדעת אנשים, איננה מתיישבת עם הומוז. ברימקום החללתי להקדים את חיי לציד ציורים ענקיים ומצחיקים, אבל כמו רוב הרעיונות שלי - גם זה גווע ונרחה לאחר סקיצות אודות.

לבו בליכן שמתח' לשמוע על הפיסלון שצילמו מוכא באן, והוא מוצג בתערוכה ב"בית חיות עתיק יומין" במוזיאון דוקספלר בדרוסלים. יפה, מהו זוג צפרדעים מאוהבות למדי, ברונזה, תסליה, יוון, התקופה הגיאומטרית, 700 לפני הסליוסטר הראשון, רחיינו לפני 2687 שנים.

שתי הצפרדעים הללו, אגב, הן בין עשרת הפסלים שמילרנברג, האספן, אוהב ביותר מתוך 400 החיות העתיקות שכאסף שלו.

מאי יסראל

סמולא

המדינה
הטובה ביותר

מבצע

הנחה בגובה
כל הורדות המיסים!
3 שנות אחריות

המבצע יימשך עד 16.1.87
ו/או עד גמר המלא

עם קניית מלכה בבית • פאור תוצרת שבדיה

אריה דולצין
(מימין) ועוזר אבנן
נולדו: לא יעני
בזכות
(צילום: ראובן קסטור)

מועצת המנהלים. מה היתה תוכניתו על ההחלטות שקיבלו שלושת חבריה, שמונו על-ידי התפקידים, ולמייבן היו יחידים להם ריווח מלא. אחרי הכל, כתקופה שעליה אבנן מוכרים, כיהנו כדירקטוריון נוסף לשלושת חברי הוועדה המרכזת גם השרים ברעיד, תעשיית איל הרוכזים, פרסמו את כרגלם (היום יורד דירקטוריון בנק המזכיר, ע"ר אבנן נולדו: אבנן ואבנן חוקי, כיצד מבין החברים הללו את דם על משכרות בפי שנקבעו מועדה המרכזת כיצד אישורם את תנאי המדינה של יפת?

בנושא זה ישנן כמה גישות. גישה אחת אומרת: כל החלטות הנוגעות לשכר של יפת, שלא לרבות על העקרונות שנקבעו בוועדה, הובאו לאישור הדירקטוריון. פרסמו ברעיד, כמו גם ע"ר אבנן נולדו: מועצת, להורג, הדירקטוריון מעולם לא רן בשכר של יפת ושל הבכירים בבנק מעולם לא נמסרה לנו אינפורמציה על ריווח הוועדה, ולפיכך מעולם לא ידענו באילו ממונים מדובר.

רובד הבנק אומר: מעולות הדירקטוריון והוועדה היו למי שהוראות הקימות. כל נושא שרש ריווח - רוח.

גם אם החלטות הוועדה המרכזת ברכו שכר של יפת לא הובאו מעולם לדירקטוריון, כל מי שרצה לדעת יכול היה לבדוק את הפרטים בקלות רבה פשוט היה צריך לבקש. איש מחברי הדירקטוריון לא ניצל זכות זו. בכניסתו מה שלא ידע ידע לא יכול להיות, וזו כאשר לבנק, כמובן.

ואיפה היה אריה דולצין, נציג בעל המניות הגדול ביותר - ההתחדדות הציונית יש להם מהא מניות הצבעה מיתדות שמקנות להם שליטה בבנק. הוא אינו חבר הדירקטוריון אבל מתמן להשתתף בכל הישיבות ולדעתו יש משקל רב בקבלת ההחלטות. ותנובת דולצין, ראה במסגרת.

קשה להאמין שהאנשים שהיו אמורים לקבל החלטות לבני הבנק הנדל כמדינה מבטאים במדינה זו גנוחות. לא ידעתי לא ראיתי לא הייתי מודע לתוכנית הבעיה שבבנק על חברי הוועדה המרכזת בריעיה, כמובן שאנו מצטער שלא בדיקנו את הנושא. רובד בנק לאומי, נדען ויסקינו, אומר בתשובה לשאלה שאיש מחברי ההחלטת הבנק לא ידע מהם ההסברים המספיים שנעשו עם ארינס יפת משום שלא היה זה מתפקידה של ההחלטת הבנק. נושא זה הוא בתחום סיסטול של הדירקטוריון.

ר"הגיה" הואת נמסרה שנים גם אחרי מקולת מניות הבנקים ורדת ביסקי. אנשים איכרז את הכסף במסגרת מניות הבנקים. טורגיות נראות, הסכנות שגרשו בעל דר יורד למיין. וארינס יפת המשיך לקבל את סכמי העתק מן הבנק, עשירים ככל אבצע החירות האפשריים. איש לא ידע איש לא ראה, איש לא שמע, חוץ מחברי הוועדה המרכזת.

יעל פרמלמלד

האיש שהלך עם הבוק

(תמשיך מעמוד 8)

שנה מאוחר יותר הוא בא לוועדה וביקש העלאה ריאלית של בעשרים אחוזים. חברי הוועדה התווכחו איתו וטענו שלא ייתכן שלכל העובדים יקסאו את השכר ורק לו יעלו. גם במקרה הזה הצליח יפת להעביר את רדישתו.

בתחילת השבוע החלים בנק ישראל להעניק את בריקטו בענין תנאי המדינה של ארינס יפת והשכר של הצמדת הנהיגות של הבנק כרי שיוכל לנקוט עמדה. אחד הדברים שייכנסו על-ידי בני-ישראל, הנידמאות, היה האיש שבשיל את כל נושא השכר יחד עם יפת, מאחורי הקלעים, ועד לפני הריון בוועדה. אותה גירסה טוענת שפיק היה מציג לוועדה את הנושא בתחום, והיה מבקש את אישורם לע"י.

אלא שלפני הד עניינים לרוח בהם עם יורד הדירקטוריון ומנכ"ל בנק לאומי. הוא, למשל, קיווה שבנק לאומי ייכנס להשקעת משותפות עם "רנות", כנון הקמת בנק משותף להשקעת (ועסקה שהוקמה כשרונות) רכשה את הבנק הבינלאומי, ובשנת מפעל "ריגול" ופעילים שתירידע נוספים, הם השתתפו גם במימון המדיניות הכולל של רשות המיסויים. רחוב ראשי" הוא גם הצליח בכך. וכן, בשעה שפיק היה זה שצריך להביע מה יהיה שכרו של יפת, היה יפת צריך לקבל הכרעה מקיפה שנעוץ ליום פקד. היום בנק לאומי הוא הנושא הגדול ביותר של "רנות" - 32

יפת: חסוך ממני את המבוכה הזאת

היה מאופק. אבל מה, עבשיו אותה יורעים שהוא גם היה רודף בע"י.

רבעט יפת, האם אני מעוות, עניין, לחובב על הדברים המשמשים בודדו יפת: "אני מודה לך מאוד, אבל אני סבור שזה יהיה בון מצידו להמשיך בשיתוף. יש לי עצות, וכן אני לא צריך לשבור בגורמי לא אכזר על הדברים אלא בעיותי שייחא לי בון. לא אדבר עשיתי ואת מאז ה-11 בשא, או מתבונן להשיג בון, רומת שזה חנן חנן בחינתה" לברות שאתה מוצג כאומן עקבי כאדם האכזבאנו

יפת: "אחרי 48 שנות קריירה, אני חושב שמי שתוכן טועל במסק" אכל הסכמים... יפתו, "אח, תמון מסני את הסכומים הואח"ח. אתה יורע שוכרונן של הציבור קצר.

יפת: "עבדתי בליבן חרבה, שאפשר לחיות שאנו יורע. ורחה לי, מאיר, שזה עניין של 'חבוק' לתון על 'Former Executive Director' (המושל הכללי לשעבר) שלו, אני אישית, לא מוכן להכנס לדיונים על התחשבות לב"י.

חד גדים הוטרסטים מפרדעים אתרן יפת: "אתה יורע, יש סיפון על אדם אחד שחזה את שלחמה העולם. הראשונה והחריש מפיה באנוי חברי, כשרוצה תמלחמת באו אליו התברים ומצאו אותו מדובא מאור. שאלו אותה מרוע אתה מדובא. ד"ר החברד שצדקת. ענה האיש: 'ירעלי. תמדי, אבל לא רציתי לחאמן. וכן גם מצבי בורר שאינו יכול להתחבר מן הסתרהש, אבל עבדתי חרבה ואיני טוב עדיין'.

יפת: לביד

שני וחגים חיו לארנסט יפת בשנים האחרונות. אחר מהם בלונדון. השני לא מוכן לדבר בשום אופן. גם לא ששמו יתברס. עריין מפתחים. בועד הארצי של עובדי בנק לאומי אומרים: "הם חוששים. הם ראו אותה עינים מסויים ואינם רוצים לרבר. עליו, יש גם עניין של תמלחמת למפיק. הם היו צמודים אליו לתחת: הרבה שנים, עשו בשבילי גם עבודות אישיות".

סגולתו של לארי רוע, יורד העיר - הבעיה איננה יפת. הבעיה היא ששומרים על הכל באימול. העובדה שהפרטט חסויים מוכיחה שזה רק קצה הקרחון. כשרפוטט שיפח מקבל הופשה מיליון דולר פוזוויים, רחבה שזה השיא. עבשיו גם זה תומך לעומת המסויר. זה מוזר שהוא מקבל גם מוצוים וגם מוסרית החסרונים הקיימים בבנק לאומי קובעים שרבר בוזר רואה בלתי אפשרי. אדם יכול לבחור בין מנסיה למצוויים, לא שניהם. אבל אם בן הוא מחליט לעשות מאז בון חסומים (אמורים כל. אם יפת עשה מאז - או מה חסומים המוקי שנקבע לו וביקש להפשי גם (המוביל) אינפורמור ובקש להרוב: אם בולט יושבים בשקט מעניין כמה הם משלבים.

יפת: "כל השנים בבירור אחד למיין. הוא בבל לו החל בקומת הדביעות עם מעליה ופרדת, מטעם נמר, אמילי מערכת נפרד של מיון אומר, שמעלה בין עציוש ענקיים. הוא יכול להחליט את זה כי כולם חרדים אותו. עבשיו חשוק הנודול. אי לא בשוק כי לא להערכתה זה עניין של השקפה חיים אחרת. הוא חזה איש משפיע. דיקטטור בון, אצל המון בון. הוא היה הכמות, ביה המשפט, "דוב"ל והבוק של חבוק. הוא איש שמשרה יורא לבד. אינפורמור לא בון. אי לא אותה "קלאסה". יפת חזק איש מאופק, הביר עם חשייר שלו, ועם תכונות. אמילי כשהתפרצט למשרד שלו הוא

האיש שהלך עם הבוק

כאן אין אלף

ערוה שביט, במאית, מחנכת דור חדש של מחקרים, סולדת מהתאסרון הישראלי. כל החיים בוררת ומנפה כדי להגיע לקו הנקי. בגיל 30 הריגשה אכזרית. בגיל 40 החלה להבין את ההומור. בגיל 52, עם בעל צעיר ממנה ב־17 שנה, היא מרגישה שכל האופציות פתוחות. דרגמית בדיוק לפי המידה. תמיד במצב של שפיות. הפסימיזם הוליד הנאה. ושאר רק לצחוק על הכל. שום דבר כבר לא מספיק חמור.

מאת בילי מוסקוהילרמן
צילומים: שמואל רחמי

ערוה שביט (למטה) וחניכיה "בית צבי" במחנה "אחבה נשים". מקדישה אותו לחברות שלה ולכל הכורחות שתלוק את האצטיות בתענוג.

1. בית, רק נגיח שא לא פואס לרצוח את שני הילדים הקטנים שלי, אהה... ערוה שביט מתחממת, ומסממנת את העיניים. אבל לא תעזי, כי הרי את כוונה מבית טוב, נכונה! את המשפט השני היא כבר לא לחשת. היא במעט צעקנית ואף מודקפת פתאום, מציחה סיטרה, מתרווחת בבורסה וממשיכה בסל רגוע לוסרי. בשביל זה, ברוק בשביל זה, את תלכי לראות תיאסרון? קתרים לפי שביט, יכול לבא על סיפוק רק מל הבנה. גילוי עריות, רצח ילד, רצח אב, ערעור הממשל - וברים איומים - רק תיאסרון נותן להם לגיטימציה. לתשוקות האיומות שאפילו חלומות מצביים להם גבולות. מכאן היא מגיעה לאי מאמץ שלה על תורת התיאסרון. אין עיב תחמים בין השקן להפקיד. הוא לא חייב להוראות ולחשף עד סוף רגשותיו. אפילו שחקן לא יוכל להתמודד עם חיוסטים בגילוי העריות הפרטי שלו. גם לו יש גבולות אדומים. ערוה שביט, חמישים וחמישים, דרמטית בדיוק לפי המידה. טונים מתחלפים, עולים יורדים, פה פתוח, פה סגור, עיניים נדמות, שאלות, רכות, תמחות, נסערות, מאר מחויבות. רקורד שמקוף עיסוק כקולנוע וכחבה חסריטס. אי ליוק מייק סלאח שבת, בדיוק ושיררה, הגישה, ערכה תבניות, בביקורת ומעל כל התיאסרון. רחוקה שתקנית וגם במאית וחשפית וסמה תשוקה על קלות רעת וצביעות. מוגולוג. תיאסרון צריך להתמודד עם קנפליקטים. סר ואי סר, יחור מול חסר. ביסור התיאסרון נעוץ האדם המודר. זה שמטיל ספק ששאל שאלות. אלא שאנחנו חברה צרכנית של שאלות וחשוכות קלות. חברה שרוצה מהר תשובות. שרוצה להציב דברים לתוך ממרתה, שלא רוצה להטיל ספק. קול תולד לתיאסרון ושואל: מה זה רוצה להגיד. זה לא

בת של הזבר

34 סופשבוע

רוצה להגיד, זה רוצה לשאול. כל ההתבוננות התיאסרית היא התבוננות בחידת האדם. חידה שאולי אין לה פותרון. כהצגה כמו 'הפיוצין ברחוב אהלן', לשל, אנחנו מחפשים מוסר השכל. שואלים, מה זה אומר? זה לא אומר שום דבר. זה סיפור. מה פתאום מוסר השכל בתיאסרון? תיאסרון לא מתגר. תיאסרון נותן סג של סבס. נותן זווית התבוננות על יופי, מהות, מעבר תמונה מצב לא יותר. תיאסרון הישראלי הוא תיאסרון דעיכני. יש מיה וצריך לתקוף אותה, ואז או שהיא מוכיחה את עצמה או שמתברר. אני טוענת בהכללה, דאי שלא קראתי הכל במחאות העברית, שהמאבק בתורה אכזר

מראה. אנחנו עם שכל כך צודק ומשוכנע כמה שאומד שלא נוכל לייצג בנאמנות את הצד שבננו. אנחנו עם שידוע. חיריעה יכולה להיות בצד הימני או השמאלי של המפה, באסטימי ובפסימי, אבל יודעים. זאת נפחיות. את קוראת את התמנה של התיאסרון הקלאסי החל בנקרופיליה וכלה בגילוי עריות. האם התיאסרון מסוף לוחז מחזאי לא צריך לנקוט עטרה. הוא צריך להעמיד שתי דעות אחת טול. השנייה, לנגח אותו ולראות מה קרה. אבל החברה הישראלית לא מבינה את הטופיסיקציה הזאת של הסלת ססק, של בדיקת כל דבר לנוש, של לא להבנים דברים לתוך תבניות.

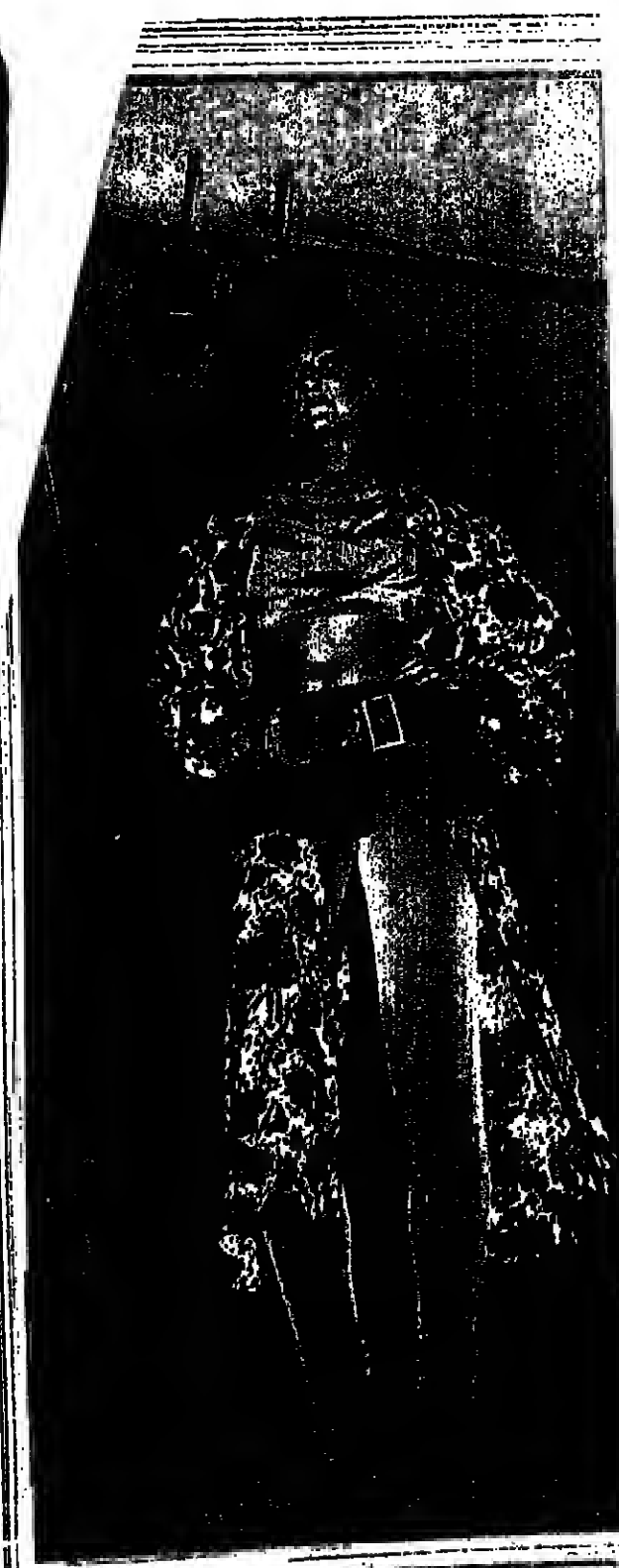
של להיות במצב תמידי של גיולות. המיטלה ובסיסית שלי היא אנטי חרישמשמעותית לבאן או לכאן. אני רוצה לראות חברה שעומדת מול עולם שגראה מסורר לסופת ומנסה לשאול עליו שאלות, לקעקע אותו, להעז לנרוד בו. קורה משוץ בשטח הזה ורויפז לא יודעת מה קורה היום. מה הויתוק הזה שליו? שנים על שנים לא קראתי יצירה שתתעסק באדם כיצוד סודיב ואינטלקטואלי. התיאסרון במיטבו הלך ובעלם, ואי מתכוונת למחזאים, לסופרים, או לחברות (המשך כעמוד הבא)

בין סינדרבאד למדיונה

שרות "גאמא"
צילומים: "גאמא".

הנציץ, הגם והכוסה ביותר. את האברים והבשמים מעצבת אוחוה, סביריה.
מיכר שיצירות רשק לזרף 86'87. עירוב של השתקנות עם גודי מרונג

האזנה מיוחדת

מורה הנבוכים הערכני והלוהט ביותר בין מעצבי האופנה הפריסאים הפונים לקהל הצעיר, מי שיצירותיו נחטפות עתה בעיר האורות כבאגטים טריים - הוא רפיק, אלז'יי צעיר, בקושי בן 23, שסגנונו הפרוע והאוונגרדי מוגדר כ"תערובת מטורפת של תלבושות סינדרבאד המלח ובגרי מרונה". נא להכיר.

23 בלבד, רפיק הוא אחר ממי עבדי האופנה הלוהטים ביותר בפאריס של חורף 86'87, והבגדים שהוא יוצר נחשבים כבאגטים טריים בעיקר על-ידי מה שקרוי בפאריס the young rock set, דור היותר צעיר, עשוי ובעל הכסף של צרכני האופנה. בנם של אב אלז'יי ואם צרפתייה, רפיק הגיע לצרפת מאלז'יר בשנת 1970. לאור שדורק מביה"ם חיבן גרשם למכללה לעיצוב אופנה, עבד גם משם אחרי כשנה והחליט לשתף חברי-עיצוב משלו, פריז'ט שחגשם ב-1982. בשנה הראשונה עסק בעיקר בביישת בגדים מדישניים, פרימת התפרים, גזירתם ועיצובם מחדש, כסגנון מרוע. בין היתר נהג להשיך ברידייפוד בספות ישנות ולהחכם לשמלות.

היום קהל-הדור שלו הם צרכני הרוק הכבד של מארים את התנועה הראשונה מיצירותיו ערך בג'ורנל-להמונס האופנתי, ואחריכך הציג באולם מועים ושנצ'רטים, למי האחר הנוספה. לא עבר זמן רב עד שבעלי של אחר הבוטיקים האונגרדים ותיקדים ביותר בפאריס, the creator's studio, שם עליו עין והומינו למכור אצלו את עיצוביו יחד עם יצירותיהם של עוד כמה מעצבים צעירים ומורחלים - אך בעלי עתיד - שבילדים הוא מתמחה. ניתנה לו יד חופשית להשתלל כחצן, ובמהרה קנה

לו רפיק שם ומעמד שאיפשרו לו לשתף ב-1986, rue sainte croix, בדוכן מרה. רפיק מצאיר שסגנונו אינו מושפע משום סגנון מוכר, ואכן רוב יצירותיו מוחצות בחותם אישי מובהק שקשה למצוא לו "אבות" או חיקויים, לטוב - ולרע, משהו שבין "אופנת סינדרבאד המלח" עם השפעות מורחיות בצבעים המים ועדים לבין סגנון מרונה, עירוב של השתקנות עם "גודי" מחסון הנציץ והכוסה ביותר.

הוא מרבה להשתמש בצמר וגלדי בצד הדבה אריגים טבעיים, ומתחיריו (עריין) נחשבים מכירים, בהשוואה לזמנת המורחים המסובלות במארים (כין 200 לאלפים מרנץ, תלוי בבגד). את האברים והבשמים התלולים לבגדים ובגמבים עמם מעצבת אוחוה והצעירה של רפיק, סביריה.

בשנתיים האחרונות נתפך רפיק לאתר המעצבים הצעירים ביותר נמכרים, מרובים ומצליחים בצרפת. עסקיו הערובו והוא נאלץ למכור חלק מהעבודות ל"קבליימשהנת", מה שלבדיו דווקא לא כלכך משמת אותו. לדעתו על המעצב לעקוב באופן אישי אחר כל שלב ושלב בעבודה, עד לתמר האחרון, כדי שמי שרוכש את הנגרים יוכל לזהש באהבה ובמחשבה שהושקע בהם וכעונד רוב שום גרמו לה. באום רפיק תואנת, נאח שוב ונורץ בצדק רק בדרך אל הבנק.

הפרס הגדול ביותר

שני פרסים נוספים
מתנת חלוצת

**אולם הפרס העיקרי
יגיע לביתך מדי שבוע:
שבועון מרתק, מגוון,
צבעוני, הכולל
חומר-עזר
לכל מטרה**

**שי אישי
לכל מנוי**

מעליב מקער

דוש ממי קיים

מדינת ישראל
משרד המשפטים
התביעה הכללית

תלמה אדמו

1. 背景

סופה קוטצ'ו

(המשך מעמוד 26)

אופנה השתמשתי ברוגמים מוקדל, לא ברוגמים סקציעים. בניהוזה זה קהל נאמן שלא נגמר לעולם. תמיד יש חדשים.

משסעוה גרולה בעיני. הבספ הוא רק חלק קטן
בעייד.
או מה מדיני איחוד

אבנרי: "לא הייתי כמעט בבל פינה כעולם, אבל ה' היה כעיקר כילוי ליד שולחן היסודים. עכשיו זה היה אחרת."

הדור, אגב, עדיין לא סרוצים מהבחירה של ברבן, אבל בלתי-כיריה משלימים עם מה שיש. התגלשם הוא לגרל משפתה גרול, ושליליים שלי לא היו בעיות בלכית. מה ש'לא שרירי' אותם. אבל עני מקום שגם ארע להסתכל על השירים בדרך שונה זו של חרי. האמת היא שלא נחזיר לי הרהר רבדים כלום עליהם. כעצם, יש לי הכל. ואם הוא מתכוון חסד, הוא חורב.

אבי מורגנשטרן

הורוסקופ

א ח"י ה'תל"ה הוא אוהב מאוד, עם בחשך בבוהק וחולך לישון לא לפני ארבע, לא משעריה ול הרבילות המסוכנות מצינו, גם אם הוא לפעמים מרשעת, להיפך. כמו כל דבר אחר, הוא מתרגם אותה. כן כלתגרסר של ההצחלה, בהתחלה נפגעת, והיחי המום אבל עקשיו כרוך לי ססרכלים עלי שאני חזק, זה פסון טוב, אם לא מרכלים עליך - לא בעיניי.

לא שוחק אותך לעבוד עם אותו קהל באתר.
היה בעל קהל.
אבנריו, נכדו, יש כנן שחיקה עצומה. אני
לי אתם הם העבודה כשאתם תחליבו לישון
לישון כשאתם תחליבו לי לעבוד. כל גמ אין לי
חברה בפרט. אני בבל לא רוצה אותה. הן נאמס
גמ עמדי כבד את גל 20. עכשיו אני מנהל את
יש מעלה, אבל עדיין צורע מתי לישון לך.
תבטן לנפש. והמקצוענים בעד השוטים ראו
נח להקים משפחה. אני מנסה שאהיה נסוי לפני
נח.

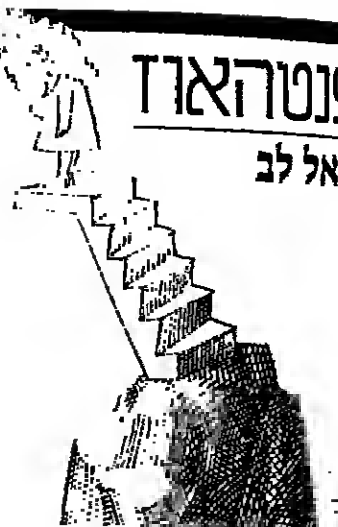
מורבן נעם הרהר הנה, לרבוש אח רוב
 ורוב בתיאור התאורה לבקש, לכות השפעה
 גבריו. וזו, שבעי ואנושי, כל אדם שאף ליתור.
 יצאנו למקום ממוינים, נאמר: כספרים, מרגיש
 חש שאתה צריך להמשיך, לכתב, אי לא אוד
 במקום. כמ אבא שלי, חמד אף, שאף ליתור.
 תינוה כספית, בחולמה, אבל הכסף אינו, הכל
 שפוט, שפוט, אי לא יתור, אי לא יתור.

1978

אבל אם אתה רוצה להיות מצביא חייב
היה לך גישה להנהיג הכלל. גם יחסיהם
ירדגלם מצויין. להבין ביוון מפורסם. עשית
שמות לך ב'ני הנערץ שבאים לעשות לך
כבוד ילידה שלהם. אבל כשנע למחן ילידי
כוכבי יסודיהם. המצויים שבשנים עומה. נתח
בסוף הערב במערתו על זה עקרה של זה
לחם את השכר. זה התפרט ושלמה. זה קול
הכלב לכוך כוכב. בעיקר משום שהוא עובר
ל'הוסיף אותו. נתח לנרע מה שהוא רוצה
הקטנה אחריהם ומקום שאינם ללבוש בו
ב'סודות'. הדרך רבים שאלו עשית
אם מבט שאלו שילד. את הצהרה כוכב. צמח
לך ב'ניצור שטחם הולך. זה השטח
זהו תוך חירות גמולה. זה תוך למען
לך תעלה את מלכה

[illegible]

יגאל לב

המנוחתם ביש קצא – הנקאה שלו בעשר וכוונס.
תחילה ניסה לחקות את הילוב המרמס, הונס
ורבעוניס על הטונס. בשנאס שלו החליט לעזר
לחקות את הרך מעופו של בעור. אנו שוקי אר
בשרו תחילה הפסוט גנו מעשו פשוט. פשוט אר
כל פעם סלונקס עולה לברומ
הפנסטאורס על. לזרתיקס עת האורו ערדורדין גור
הכוניט שנולדו ממני, ונחל ע ליה שדרות.
תחשוט על איקס פס מרטרב. כאילו כאמה היה השכל
עורו הברבבסז קן אר פריס. יתכן שזה היה
תחשט הברידות האיוסו מנוקטת ממנו, בירוחו של
הר סצאז או עתה לגמולאט עורו האוואשס הנחלס.
לגילה האורס הוה של זכאל לא גלמלאט אר
גרא ערטי-אר. גרא, צנאס, אר, וכן לא היה ערלי
לצאח לפנשיה בעל-כרסו. בשינוי לגיל 65 כח משח רחם אר
צמנה ערלי. מתחשט לגיל 65 כח לבה אר יורע, ואף
לכרם מציאור, אר בחר לבה אר יורע, ואף
אמרל לאורי, שאל אר מפסיקה לסובב אר הארש
וכח שגניס אר מחלת לאר.

ארוך שלומציון מרכז לצאת לגימלאות, גליה לא
נאלצה לאמץ את רמיונה כדי לראות אותו נאחז
כאצבעות מעוותות בבטא שהיה שמור לו במשרד
אישם בעיריית תל-אביב, ואילו המנגנון חובט
באצבעותיו, מכה בהן כדי שאותיות העווית של תרומה
והוא יעצוב את העצם.

ומן ר' יוחנן הלוי הגדירה הנהיגה שיש אחר יציאת
לפנות את השולחן, לזרוד את ספריי, להודיע מכתבא
מהלפון, מהחדר הקטן ששלושים שנה נבנו אליו
כל שנה באופן מסודר, כמו שכתבתיכם וסודו להודיע
שחלה במרתן סופרם, ורחמי את הדריעה, המורה
שלא יצא כלום כדי להחמור הדור.
המורה שלו חללה בלחול עוד בתקופת החופשה
שלפני המדינות וזה הולך ונחמק. מחר, כשיבוקב
נכסו, לא יהיה לו לאן ללכת. אוהב את מעגני
השדירה שלו, וזמן רב בליבן חושב חרים בשני
הסגים החולפון. בכל יום הוא הולך למשור

אריה (23 ביולי עד 22 באוגוסט)
 חיי חברה מוצלחים בימים אלה ובך גם העם
 קים, אך מוטב לא לערבב בין השניים. בשעות
 הערב בראי לשמור על הבריאות. אם מנישה אלה
 אינה עולה במצומה, אין ואת סיבה לשרוף את
 השנים ולחשוב.

בתולה (23 באוגוסט עד 22 בספטמבר)
בחום חרומתי העניינים סתתלים על הצד
הטוב ביותר, אך בחום חקיריה סוער לרבות
צעדים. אם יש לכם בעיה וחברים מציעים לכם
מחלוקת קיצוניים - הדרך הטובה ביותר עוברת
בדיוח באמצע.

מאזניים (23 בספטמבר עד 22 באוקטובר)
המריצה עלולות לצוץ גם בעבודה וגם בבת.
שוחמים, לעומת זאת, עובדים עבשיו בדרמוניה
שמישים הישגים. זה לא זמן טוב לטוילים ולנשי
עור, בראי השקיע עוד מחשבה במרוקס לנשי
שמבקשים עצות.

עקרב (23 באקטאָבער עד 21 נױעמבער)
הכסף באַ הוולך בימים אלה. עכשיו כדאי יותר
לעסוק במעילות ייחודיות ובכילוי, במקום לעסוק
בענייני עסקים. ישתבש מצבו בוזבוזים והוצאות
אינה עקבת השבוע – רצוי לכוון היטב אח סדר
העדיפויות.

קשת (22 בנובמבר עד 21 בדצמבר)
הרמוניה מוולטה שודרה בין בני הזוג, וחילון
מצוין ליציאת משפחות לעומת זאת, בין שתי
מים עזורה להתחיל מחלוקה הסובבים אתכם
איום. יודעים למה לצפות ככם – אתם שובבים
ושמרוניס כאחד.

על (2) במסרם של 19 באפריל)
הם מבינים חשבוני כלכלי. אך הסוכנים אתכם
אין להם עניין כלכלי את הקלפים. וזו חקמה של
אין לא להיכנס למסחר על אנשים. אתם נעים
לחיות עם שמשעמו. בימים אלה - אבל למחר
אין.

שון (20 באפריל עד 20 במאי)
אחת צורות להיטוּר מְנִי בִּזְבוּזִים, וְכֵן מְנִי
עֵוָה מִן הַקִּדּוּשׁ בְּחֻקֵּי הַנִּסְיָא. יְעִיֶקוֹ
לֹא חִשַּׁב אֶךְ בְּכָל זֶמֶן לֹא רָצוּ לְגִלּוֹת קִדּוּשׁ
בְּיָמֵינוּ אִם מִדְּבָרִים לְחֻלְבֶּט, אֶךְ בְּסֻךְ חֲנִינִי

אומרים (21 במאי עד 26 ביוני)
הרב בלומס קונטרס צמחים חשבוני, אך הצטרף
ללשונת האמץ למעול בשיתוף פעולה עם מיש
ל. חנה בן מומלץ, לחשונה על נושא האשראי
לסובסידיות אלהם יעשוים בלעיוח שלהם, ובדאי
שיתחשבו בהם.

הענין הזה נראה כמורה על חכמתו
ועל חסדו ורחמיו וקדושתו ונורא
תורתו ונורא מעשיו ונורא עוצמת
הענין הזה נראה כמורה על חכמתו
ועל חסדו ורחמיו וקדושתו ונורא
תורתו ונורא מעשיו ונורא עוצמת

[illegible]

★

זהו היה המעגל של חייו. כל עוד היה סגור בו –
הזמן כמו קפא מלכת. הרי במשך כעצם אין חשיבות
לגיל. הוא התחיל לעבוד בעירייה כשהיה כבן
שלושים. אין ספק שיש לו חיים הוא בן 65 אם

[illegible]

לעבור. עוד חצי שנה. לפחות שלוש חודשים. נאילו
הוא הקדו הזה יש בכלל משמעות.

לזמן חושש מהלא-יכולם שממחין לו בבית. הריירה
בקומה השביעית, ירידה חצימה ומרוחתה בביתיות
ענימה ופסוקה, הנפכה בעיניו כשסימנור עליו
בבית-יכל. כעצמו אחר לאוריי. לעד עכשו הרידה היהם
בשכילי מאמר עם יחן מיוחן. מעכשו אפילו היחם
המיוחד הזה, כלומר היכולת לקום בבוש ולצאת

מבוא בא גם דימוי העורב. הוא המסיק ללכת
כאדם הפוסע בנחת אל מקום העבודה הסבתי לו.
אך עדיין לא סיגל לעצמו את ההליכה המתונה,
השלובה של אדם שבעצם אינו לו לאן ללכת.

★

כלילה, כאשר ישנו במלון החם, מתבוננים אל התורף והתלאיבי שבזש, ויברו אחד וגילה על כך שכחברו שלנו טרם למדו להכין אנשים לקראת היציאה לגימלאות. לתת להם ייעוץ מקצועי. של המורה ללשון, לכתוב אותם על לוחות וזו המציאות.

לחם אלא לנהות ממנו. הרפתח חולם על הביטחון הקטנה שתמחין לו כשישרשו לג'מלאות, ביטחון דעם חלקת רשא ליר נחל קטן שיקובל לרוג. רגיס, האגלי חולם על המעוות שיקלט את גופו העיף ככורמאות עמוקות, על עבודה בגינת ביתו, על האפשרות לפתח את כשרון הצידול חובני בו. גם

הישראלית צויד לנפולאון לא נפגש והוא לא
אלא לצפות להשם מסצמני לרפתקה תורנית.
וגלית אמרתו. הצדה היא שבני רורו של ארור
שלומציון ואלי גם מי סצצידים ממנו, ונעני שהבמחלה
היא אמ כל תטאת, ולכן, מי שיוצא לגימלאות חסלה
עצמו במי שחוצה את שער החסא. שז אין לארז נחוצין.
הוא נקוש נסבל.

כך או כן, אמרה לאור, אחת מוכרז למצוא
לו משנה לפני שהיא תצא. זה הכלל של משנה שהיה
הדור שלו או הרבוב לוציאה או תרומה הדרשה. צבידי
לחשוב כמעט את המשבר הזה.
אורי מירד לו עזרת בבק. אתרא על נטחון
דומה שאריו שלומצין ובה לזימים חרשים. שוב יש לו
כשבל מה לקום כבוקר, וצעריו חדרו להיות כשהיה

לפניכן, הצעירים הבטוחים של תרגול הידוע כי המול
מקטין לו, לא עוד כמו עורב שאיבד את דרכו.

1990

[The page contains faint, illegible markings and a large black redaction bar at the bottom.]

